

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Seçim Aldatmacası Bitti

ÇÖZÜM DEVRİMDE

Geleceğin için
12 dakika ayır
OY VER!

**OY VERMEK,
SORUMLU OLMAKTIR!**

kalbinizi istiyorum!...

SEFA

BOSNIA

ina... ara baskıya devam mı,
ins... kları ve gürlükler mi?

• ABD
Emperyalizmi:
Altın Çağından
Bakır Çağına

• Kişi Başına
Düşen
Sefalet
Ücreti...

• Filistin Devrimi
Dinci-Gericiliği de
Aşacaktır

• Enflasyon
Gerçekten
Düştü mü?

• TC'nin
Kıbrıs
Hüsranı

• Rusya'da
Seçimleri
'Denge'
Kazandı

Merhaba,

13. sayımızda sizlerle buluşmanın sevincini yaşıyoruz. Bu sayımızın gündemini yine seçimler oluşturuyor; seçimlerde ortaya çıkan tablo oldukça öğretici. Her zaman olduğu gibi bardağın boş olan tarafını görmeyi alışkanlık haline getirmiş olanlar, bu seçimlerden biraz daha karamsar sonuçlar çıkaracaklardır. AKP'nin bu düzeyde oy alması, onların devrim konusundaki karamsarlığını artıracaktır. Oysa aynı zamanda "Boykot Partisi", % 30 civarında bir güce ulaşmıştır. Bu, sistemden kopmuş milyonlarca insan anlamına geliyor. "Boykot Partisi", devrim partisini beslemeye devam ediyor.

Emperyalizmin dünya çapında işçi ve emekçilere, devrimci ve komünistlere yönelik saldırıları da devam ediyor. Irak'a saldırının 1.yıldönümünde, ABD büyük bir çöküntü yaşamaktadır. Her ne kadar medya vb. aracılığıyla dünyaya farklı yansıtılmaya çalışılsa da savaşın gidişi, ABD emperyalizmini korkutuyor. Dünyanın en büyük askeri gücünü elinde tutan ABD, halkın çıplak öfkesi karşısında yapacak hiç bir şey bulamıyor. Belki ABD başka yerlere de saldırıacak ama şu bir gerçek ki, tüm bu saldırılar karşısında halkların birleşik öfkesini ve mücadelesini bulacak. Artık ABD'nin o şaşaalı altın çağı kapandı, şimdi o, çöküş çağını yaşıyor. Bu sayımızın başyazısını bu konuya ayırdık.

Son bir hafta içinde devrimci-sosyalist kurumlara yapılan saldırılar bu süreçten bağımsız değil. İstanbul'da NATO zirvesine hazırlanan emperyalistler, karşılarında devrimin birleşik gücünü görmek istemiyorlar. Ekmek ve Adalet dergisine, Halkın Hukuk Bürosu'na, Temel Haklar Ve Özgürlükler Derneği'ne, İdil Kültür Merkezi'ne ve TAYAD'a baskınlar yapılmıştır. Bu saldırılar karşısında arkadaşlarımızın yanında olduğumuzu buradan bir kez daha haykırıyoruz: "Baskılar Bizi Yıldırılmaz".

Ölüm Orucu eyleminde bir kahraman savaşçı daha ölümsüzleşti. Tekirdağ F Tipi Cezaevi'nde Ümit Günger adlı tutsak kendisini yakarak feda eylemi yaptı ve sonrasında kaldırıldığı hastanede ölümsüzleşti. Ümit Günger'in ölümsüzleşmesiyle, 19 Aralık tarihinden bugüne ölümsüzleşenlerin sayısı 110'a yükseldi. F tipi zindanlarda Ölüm Orucu Sürüyor. Remzi Aydın, Ölüm Orucu eyleminin 271. gününde zorla götürüldüğü hastanede Ölüm Orucu'nu sürdürüyor.

Dünya büyük bir devrimci sıçramanın eşliğinde olmanın sancularını yaşıyor. Filistin'den Bolivya'ya, İspanya'dan Nepal'e kadar dünyanın devrimci dönüşüm çağı sürüyor. İnsanlık hiçbir yerde kapitalizmin kendisine sunduğu açlık, işsizlik ve yıkımı kabul etmiyor, etmeyecektir de.

Kazanan eninde sonunda biz olacağız. Dünya emeğin olacak. Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E

Taksim Meydanı, artık yalnızca devrimci 1 Mayıs'ta ısrar etmenin değil, devrimde ısrar etmenin adı haline gelmiştir. Her ne gerekçeyle olursa olsun, Taksim Meydanı dışında kutlanılan 1 Mayıs'lar, giderek kendi içinde körelmiş, reformistlerin gayretiyle bir karnaval havasına

büründürülmüştür. Bir kavga günü olan 1 Mayıs, "bayram havasında kutlama" sevdasıyla Abide-i Hürriyet gibi bir kavanozun içine sokulmuş, oraya götürülen işçi ve emekçilerin sesi dahi bu kavanozun içinde yitip gitmiştir.

Oysa, Taksim Meydanı'nda her yıl burjuvaziy-le devrim arasında hınca hınç bir çarpışma yaşanmaktadır. Bugüne kadar sermayenin ve onun devletinin tüm engelleme çalışmaları, saldırıları, proletaryanın devrimci militanlarının Taksim'e çıkmalarına, 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında kutlamalarına engel olmadı. Tek başına kalırsa da Taksim'de ısrar etmek, tarihsel bir sorumluluktan ve bu sorumluluk, onurla taşındı.

İşçi sınıfı ve emekçiler, Taksim konusunda leninistlerin ısrarını biliyorlar. Bu yıl yapılması gereken, "Taksim'i almak için zorlama; ama olmazsa başka yere (alanlara!) gitmek" olmamalıdır. Tek hedef Taksim olmalı, tüm güçler Taksim, 1 Mayıs Alanına yığılmalıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler için Taksim'i zorlamak, 1 Mayıs'ı içeriğine uygun kutlamak için yegane koşuldur. Başka bir alternatif yoktur. Bunun dışındaki tüm alternatifler, reformistlerin, dolayısıyla sermaye sınıfının ve onun devletinin ekmeğine yağ sürecektir. İşçi ve emekçilerin kanlarıyla sulanan 1 Mayıs Alanı, bizleri çağırıyor.

Bu çağrıya artık kimse kulaklarını tıkamaz:

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA TAKSİM'E!

ABD EMPERYALİZMİ: ALTIN ÇAĞINDAN BAKIR ÇAĞINA

ABD'nin 20. yüzyılda kapitalist dünyanın liderliğine yükselmesinin nedenleri, bu yüzyılın olaylarında aranmamalı. ABD dünya liderliğine getiren gelişmeler dizisinin temelleri, doğrudan Amerika'da atılmıştır. Hiçbir ülke, buna denk bir ekonomik, tarihsel temellere sahip olmadan yalnızca, raslansal olarak gelişen çelişkili olaylarla, dünyada etkin bir yer tutamaz. Kapitalist dünya liderliği, diğer kapitalist ülkeleri aşan güçte bir ekonomik ve teknik temele sahip olmak demektir. Olaylar, ancak bu zemine bağlı olarak çabuklaştırma rolü oynayabilir. ABD'nin 19 yüzyılın sonlarına doğru öne çıkmaya başlaması ve tam bir yüzyıl dünya liderliğinde kalması kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin sonucudur.

Daha 19. yüzyılın ortalarında Amerika, dünyanın en önemli sanayi ülkesiydi. Ticaret bakımından da öne geçmişti. Çünkü artık, sanayi üstünlüğü, ticari üstünlük anlamına geliyordu. Sanayi üstünlüğüne karşın, kendi içindeki sorunlar nedeniyle, dünyada henüz ekonomik gücüne denk ağırlıkta bir rol oynayamıyordu. Sanayi bakımından gelişmiş Kuzey ile büyük ölçüde halen köle emeğine dayanan

Güney arasında ciddi sürtüşmeler, ayrılıklar vardı. Kuzeyin daha çok "özgür" ücretli emeğe gereksinmesi vardı. Güney'in çıkarıysa, köle emeğinin devamını gerektiriyordu. Aralarındaki çatışma daha sonra iç savaş biçiminde patlak verdi. İç savaş sona erdirir erdirmez dünya liderliğine giden yol, önlerinde uzanmaya başladı.

Kapitalizmin eşit olmayan gelişmesine bağlı olarak, Amerika'nın öne çıkmasının temelinde, Amerika'nın kuruluşundaki öğeler var. Bunların başında gelen, Avrupa'dan bu ülkeye gelen, nitelikli emek-gücüdür. Avrupa'nın ancak yüzyıllarca süren bilgi birikimi ve nitelikli emek gücünü Amerika hazır buldu. Amerikan toplumunun kısa sürede örgütlenme üstünlüğü göstermesi, ekonomik gelişimini hızlandıran bir etkidir. Köle emeği ve köle emeğine dayanan pamuk üretimi, Amerikan ekonomisinin temel dayanaklarından biridir. Bütün bu ekonomik olgu ve tarihsel gelişmelerin sonucu olarak ABD, altın çağına girdi.

20. yüzyılın başlarında, dünyayı alt üst eden büyük olaylar gündeme geldiğinde, ABD bunun sonuçlarından sonuna dek yararlanacak güce u-

laşmıştı. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı, Avrupa'yı bitip tüketirken, ABD'nin yüzü güliüyordu. Avrupa, kapitalizmin eşitsiz gelişimi sonucu, paylaşılmış dünyayı yeniden paylaşmak için savaşa tutuşurken, aslında hem sömürgeleri, hem de Avrupa'nın kendisi Amerika'nın egemenliğine giriyordu. II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra ABD, başlamış olan bu süreci daha ileriye götürdü. Avrupa'nın Amerika'nın egemenliğine girmesi tamamlandı. Avrupa'nın sömürgeleri de el değiştirdi. Evet, ABD'nin kapitalist dünya liderliği ve egemenliği, bu büyük alt üst oluşlarla sağlandı; ancak Amerika, buna götüren gelişmeyi daha önceden sağlamıştı. Böyle bir gücü olmasaydı, dünya liderliği ve egemenliği gerçekleşmezdi.

Soğuk savaş, ABD emperyalizminin gücüne güç kattı. Soğuk savaşın, sosyalist sisteme, dünya proletaryasına ve halklara karşı olan niteliğini bir kenara bırakırsak, kapitalist dünya içinde ABD'ye büyük avantaj sağladığını görüyoruz. ABD, soğuk savaşın sonuçlarını iyi bir biçimde sömürdü, ekonomik avantajlarını cebe indirdi. Kapitalist sistemdeki egemenliğini pekiştirdi. Burada kalmayıp, diğer emperyalist devletlerin yetişemeyecekleri bir pozisyon çabasına girdi. Ne var ki, bu çaba sonuç getirmede. Bir süre sonra elde ettiği avantajları kaybetmeye başladı. Diğer emperyalist devletler, yitirdiklerini geri almak için seslerini yükselttiler. Bu tarihten sonra ABD, eski konumunu koruyamaz duruma geldi.

Uzun sayılacak bir dönem, ABD egemenliğinde kalan Avrupa ülkeleri, bu egemenliğine rağmen, ABD'yi dünya pazarında zorlayacak bir gelişme gösterdi. Amerika'yı zorlayacak başka bir gelişmeyi de Japonya gösterdi. Alttan alta yürüyen rekabet, dünyada politik değişimin etkisiyle su yüzüne çıktı, şiddetlendi. Bu durum-

Kapitalizmle savaşların sıkı bir ilişkisi var, fakat çöküş aşamasında savaşlar umutsuz savaşlardır. Ne denli umutsuz olsa da, kapitalizm, savaşlar olmadan edemiyor. Uzlaşmaz iç çelişkiler ve uluslararası çelişkiler varoldukça, savaş da bu zeminde kaçınılmaz oluyor. ABD emperyalizmi şiddetli iç ve uluslararası çelişkileri çözmek için dünya proletaryasına, halklara ve dünyaya savaş açtı.

da, ABD için sorun, rakiplerinin gelişmesini ve durumunu sarsacak bir düzeye gelişini engellemekti artık. Ne var ki, bunu yapabilecek güçte değildi. Yapısal ekonomik kriz, devasa dış bütçe açığı ve belirleyici olarak ekonomik çöküş içine girmesi, kendi önündeki en büyük engellerdi.

Kapitalist sistem, sıçramalı çöküş sürecine girmiştir. Kapitalizm çöküş sürecini tersine çevirecek toplumsal dinamiklere sahip değil. Bu aşamada egemen olan, çöküş dinamikleridir. Tüm sistemi etkisi altına alan dinamikler, Amerika emperyalizminde daha belirgin işliyor. Çözülüp dağılma, orada çok daha hızlı yaşanıyor. Bu anlamda ABD’de olan şey, yalnızca güç kaybı değil, tam bir çöküştür. Dünya liderliğini ve egemenliğini sarsan asıl gelişme, bu temelden kaynaklanıyor. Bu nedenle, bugüne dek sürdürüldüğü hegemonyasını koruyacak en temel araçlardan yoksundur.

Elindeki en temel güç askeri araçlardır. Çıkarları gerektirdiği askeri güç kullanımından ve savaştan çekinmez. Nükleer silahlar, ona kesin bir avantaj sağlıyor. Nükleer tehditten her zaman yararlanmış. Böylesine askeri olarak güçlü bir devlet, nükleer bir güç, kolay kolay teslim olmayacaktır. Tüm dünya için tehdit olma konumunu kendiliğinden asla terk etmeyecektir. Ölüm araçları, kendisine, ekonomik olanaklar sağladığı sürece, bundan hiçbir zaman vazgeçmeyecek. Ne var ki, en büyük askeri güç, en yıkıcı nükleer silah, tarihsel olarak miadını doldurmuş bir toplumsal sistemi ayakta tutmaya yetmez. Kapitalizmi ölüm sürecine sokan, bu sistemin kendi ekonomik yasalarıdır. Kapitalizm, insanlığa daha pek çok kötülük yapacaktır, ancak akıbetini önleyemez.

Kapitalizmle savaşların sıkı bir ilişkisi var, fakat çöküş aşamasında savaşlar umutsuz savaşlardır. Ne denli umutsuz olsa da, kapitalizm, savaşlar olmadan edemiyor. Uzlaşmaz iç çelişkiler ve uluslararası çelişkiler var oldukça, savaş da bu zeminde kaçınılmaz oluyor. ABD emperyalizmi şiddetli iç ve uluslararası çelişkileri çözmek için dünya proletaryasına, halklara ve dünyaya savaş açtı. 3. Dünya Savaşı, Amerikan emperyalizmi için umutsuz bir savaş olmasına karşın, varlığını sürdürmek için yapabileceği başka bir şey yok. Bu aşamada savaş, emperyalizmin çelişkilerini keskinleştirici etki yapıyor. Çelişkilerin keskinleşmesi ise, sistemin çözülüp, dağılmasını hızlandırıyor. Hiçbir çaba, eski konumunu geri getiremez. ABD emperyalizmi altın çağından bakır çağına yuvarlanmış.

Çöküş, Amerika kapitalizmiyle sınırlı değil. Genel olarak kapitalist sistem çöküş içinde. ABD kapitalizminin dağılmasını sağlayan, bu en temeldeki yıkımdır. ABD’nin çöküşü, tüm uluslararası emperyalist-kapitalist sistem üzerinde kesin yıkıcı etki yapıyor. Bunun dünya üzerinde daha genel düzeyde bir etkisi var. Herhangi bir emperyalist ülke ABD’nin ulaştığı noktaya gelemeyiz, boşluğunu dolduramaz. Ne kadar güçlenseler de, bu düzeyin altında olacaklar. Kapitalist devletler sistemi, ekonomik temeldeki büyük alt üst oluşun etkisiyle çözülüp, dağılmaktan kurtulamayacaktır.

Kapitalist çöküşün sınıf mücadelesine en genel etkisi, sınıf savaşımının şiddetlenmesi, proletaryanın dünyayı değiştirmek (sınıfları kaldırmak) için savaşımın en üst düzeye çıkarması yönünde olacaktır. Saflaşma, ya burjuva diktatörlüğü ve kapitalizmden yana ya da proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmden yana olmak biçiminde, çok belirgin ve keskin çizgide olacak. Bunun dışında başka bir yol yok.

C.Dağlı

RUSYA'DA SEÇİMLERİ "DENGE" KAZANDI

Son yılların en renksiz seçimini Putin'in kazandığı açıklandı. Kazanacağını bildiği için seçim kampanyası yürütmeyen Putin'in esas derdi, seçime katılım oranını %50'nin üzerine çıkarmaktı. Katılımın %60'ın üzerine çıktığı açıklanınca, % 15 oy oranıyla oldukça geride kalan komünist parti başta olmak üzere, tüm partiler seçime hile katıldığını dile getirdiler. Bu seçimde esas öne çıkan, düşük katılım oldu. Bunun nedeninin öfke mi, yoksa umutsuzluk mu olduğunu henüz bilmiyoruz. Ama bildiğimiz bir şey var. Kapitalist ülkelerin çoğunda görülen cehalete ve politik olaylara ilgisizlik sonucu ortaya çıkan seçime ilgisizlik, Rusya için geçerli değil. Burjuva dünyanın çoğunluğunun kabul ettiği gibi, dünyanın en iyi eğitilmiş, kültür düzeyi en yüksek halkı Rusya'da yaşıyor. Ekim Devrimi'nin yıldönümü nedeniyle, 2003'te yapılan bir ankette, halkın çoğunluğunun (%46 olarak açıklandı), bir Bolşevik Devrimi olursa, destekleyeceği ortaya çıktı. Bu halk, ne tarihini unutuyor, ne de tarihin onlara neler kazandırdığını. Bu gerçeğe rağmen, Putin rahat. Çünkü, o bir denge adamı. Putin'i şu an ülkenin en güçlü adamı yapan, Rusya'da sınıflar mücadelesinin geldiği denge aşaması. Bu dengeyi on yıllık restorasyon dönemi yaratmıştı.

Restorasyon'un Sonu

Restorasyon kavramı, marksist tarih anlayışında önemli bir yer tutuyor. Ekonomik ve toplumsal egemenliğini bir dizi devrimci gelişme sonucu kaybeden eski toplumun egemenleri, bir karşı-devrimle iktidarı ele geçirdiklerinde, bu siyasal güce dayanarak eski toplumu yeniden kurmaya girişirler. Bu gerici çabalar dönemine, restorasyon dönemi adı verilir. Kapitalizmi tüm ülkelerde egemen duruma getiren 400 yıllık burjuva yükseliş çağında, eski toplumun egemeni feodallerin sayısız kez restorasyon girişimleri olmuştur. Bütün bu girişimler, tarihin tekerleğinin geri döndürülemez olduğunun kanıtlarından oldu. Tarihin bu büyük deneyimlerini değerlendiren Engels, "Zor Teorisi"nde, ekonomik güçle siyasi güç arasındaki ilişkiyi en berrak biçimiyle açıkladı. Siyasal güç, ekonomik gerçeklikle uyumluysa, gelişme hızlanır. Uyumsuzluk varsa, ekonomik güç, az ya da uzun zaman içinde siyasal gücü kendisine uymaya zorlar. 70'li yıllarda sol içinde en çok tartışılan Sovyetler Birliği nedeniyle, Tür-

kiye'de Leninistler, bu konuda çok sağlam, tek tutarlı görüşü savunarak, önemli bir politik konumun sahibi oldular. O yıllarda ortaya konan teorik görüşler, sosyalist bir ülkede karşı-devrimin büyük toplumsal altüst oluşlar ve iç-savaşlar olmadan iktidarı ele alamayacaklarını, alsalar bile sosyalist üretimi yıkmaktan başka bir yollarının olmadığını, bu durumun ise onlara kısa ya da uzun bir sürede iktidarı kaybettireceğini öngörüyordu. Rusya'da on yıllık deneyim, Leninistlerin daha 70'lerde ortaya koyduğu teorik yaklaşımın gücünü ve sağlamlığını kanıtladı.

Yeltsin dönemiyle, Rusya'da karşı-devrimcilerin restorasyon çabaları da başladı. Dönem, sert sınıf mücadeleleri ve iç savaşla açıldı. Proletaryanın partisi yasaklandı, komünistlere karşı süreklilikli avı başlatıldı. Siyasal gücü gasp eden karşı-devrimciler, tankların gücüyle iktidarlarını sağlamlaştırdılar.

Sonrası tam bir karmaşaydı. Siyasal erk aracılığıyla ekonomik gücü, yani varolan üretim biçimini ele geçirmeye çalışan karşı-devrim, üretimin bozulmasına, sonuçta %70'lere varan üretim kayıplarına neden oldu. Ülkenin 70 yıllık sosyalist birikimini on yıl gibi kısa bir sürede eritmeye çalışmak, karşı-devrimin siyasal iktidarını da yıprattı. Bu on yılda, yenilginin moral bozukluğunu hala üzerinde taşıyan örgütleri, önderliği dağılmış proletarya, yavaş yavaş güç topladı. Halk, devlete ait ve bir türlü özelleştirilemeyen fabrikalara üretilen malları fahiş fiyata satıp zenginleşen oligarklardan nefret etti. Geniş emekçi yığınları, kapitalizmin yaratmak istediği büyüye aldanmamış, sosyalizm döneminin en yaşamsal kazanımlarına el sürdurmemiş, bu yüzden Rusya'da kapitalizm egemen olamamıştı. Emekçiler, ekonomik alt yapıya dayandı, karşı-devrimciler ise siyasi üst yapıya. Restorasyon dönemi, böyle bir güç dengesi oluşturdu. Karşı-devrimciler, yeni yetme burjuvalar oldukları için, toplumu sürükleyecek bir ideoloji ve örgütlenme yaratamadılar. Kökleşmiş yargıları, burjuva önyargılara çeviremediler. Emekçilerse, yenilginin yarattığı örgütsüzlük, dağınıklık, ön-

dersizlik nedeniyle siyasi iktidarı geri alamadılar. Siyasal iktidarı elde etmelerine rağmen, toplumun egemenliğini ele geçiremediler. Bu sabırsız denge, çelişkiyi yalnız iki yoldan çözebilirdi. Birinci yol, iç savaş yoluydu. Emekçileri korkutan bir yoldu bu. Yeni bir Bolşevik Devrimine destek vereceğini söyleyen nüfusun %46'sı, seçimlerde komünist partiye % 15 oy veriyordu. Önderlik ve örgüt sorunu çözülmemiş bir proleter iç savaş, zafer vaat edemez. Öte yandan, karşı-devrimciler, böylesine yıpranmış bir siyasi erkle iç savaşa girişemezdi. Geriye ikinci yol kalıyordu: boşluğu doluracak bir hakem.

Hakem Putin

Toplumların tarihi, kimi zaman böyle hakemler yaratır. Uzlaşmaz karşıtlıkta olan iki sınıf yenişemezler ve ortaya üçüncü bir güç çıkar. Ne birinin, ne de diğerinin hizmetindedir bu üçüncü güç. İktidarı, tarihin özel bir geçiş aşamasında yarattığı boşlukta doğmuştur. Öyleyse, iktidarını sürdürmek için, aynı boşluğu var etmek gerekir. Boşluğu yaratan bu özgün dengeyi sarsacak karşıt uçlar üzerinde baskı uygulanır.

Bir yanda oligarklar; türedi zenginler, diğer tarafta komünist güçler. Yenışemediklerinde ortaya çıkan üçüncü gücün temsilcisi Putin'di. Hangi toplumsal dayanakları vardı bu üçüncü gücün? Bir yanda oligarklar nedeniyle toplumsal konumları sarsılan, diğer taraftan proletarya diktatörlüğünden korkan aydınlar, kamu yöneticileri, yozlaşmış komünistler, bürokratlar, devlet memurları... Bir taraftan sosyalizmin yaşamsal kazanımlarından vazgeçemeyen (bugün bile Rusya'da ulaşım, haberleşme, sağlık, enerji, ısınma vb. neredeyse bedavadır), ama öte yandan komünist hedeflerin zorluğundan gözleri yılan, büyük kentlerin rahat yıgınları. Putin'in toplumsal desteğini bunlar oluşturdu.

Putin, 1999'da, sessiz, sedasız ve adım adım hedefine ulaşan bir darbeye iş başına geldi. Yeltsin, bir gecede istifası kararı verdi, Putin, bir gecede Kremlin'in tepesine oturdu. Daha önce adı öne çıkmayan, ne oligarklarla ne de komünistlerle anılan, kokusuz, renksiz, ateşsiz ama kurnaz Putin, iç güvenlik örgütü FSB'nin yöneticiliğinden, devlet başkanlığına uzandı, kendisini yaratan boşluğa uyan bir gölge gibi. Kendisini yaratan dengeyi bozabilecek keskin düşünce ve yönelimlerden uzak, ama o dengeyi korumak için küçük adımlar atmaktan kaçınmayan bir makyavelist. Rusya'nın ihtiyaç duyduğu hakem Putin, her cenazede ölü, her düğünde damat.

Yukarıdan darbenin toplumsal dayanaklarını bir araya getirecek bir ideolojik formasyon gerekiyordu. Putin'in iktidara paraşütle indiği günlerde, Rusya iki önemli gelişmeyle sarsılıyordu. Birincisi Kosova Savaşı, ikincisi yeniden hortlayan gerici Çeçen çetelerin eylemleri. İlki, bir zamanlar gücü ve ideolojisiyle tüm dünyayı etkileyen bir toplumun, uluslararası alanda hiçliğe doğru gidişini simgeliyor ve Rusya halklarının onurunu zedeliyordu. İkincisi, Sovyetler Birliği'nin yok olmasıyla dağılan anayurdun, artık daha fazla dağılmaya tahammülü olmadığını hatırlatıyordu. Putin ve ekibi, bu iki gelişme üzerine, "güçlü anayurt" ideolojisini ve

söylemini yerleştirdi. Bu, ulusa dayalı bir milliyetçilik değildi. Onlarca ayrı ulusun barındığı Rusya Federasyonu'nda böyle bir milliyetçilik yama tutmaz. Ne oligarklardan yana, ne de komünistlere doğrudan atıf yapan, ama toplumda kökleşmiş, gelenekleşmiş bir düşüncenin izleri sürüldü. Bu yüzden Rusya'da, 1 Mayıs değil ama, tarihe "Büyük Anayurt Savunması" olarak geçen, II. Dünya Savaşı'nda, Kızıl Ordunun Hitler'i yendiği 9 Mayıs 1944'ün yıldönümü, resmi törenlerle kutlandı. Bu savaşta madalya alan gazilerin açıklıkla boğuşmaya devam etmesi, Putin iktidarının, anavatan düşüncesini salt makyavelist bir yaklaşımla beslediğinin işaretidir.

Toplumsal dayanakları yaratıldıktan sonra, Putin iktidarı, dengeyi bozmaya yönelik karşıt kutupları teker teker eleledi. Önce, işçi sınıfının öncülüğüne çabalayan örgütlü güçleri bastırdı. Öne çıkan sendikacılar tutuklandı. İçlerinde öldürülenler oldu. Radikal komünist güçler, sudan gerekçelerle yasadışı ilan edildi, gösterileri saldırıya uğradı. Sonra sıra oligarklara geldi. Kimileri tutuklandı, kimilerinin ellerindeki mülkiyete el kondu. Yıllar sonra Rusya'da özelleştirmeler değil, kamulaştırmalar gündeme geldi. Siyasi dengeyi korumak için ekonomik dengeyi kurmak gerekiyordu. Rusya'da restorasyon dönemi sonuna gelmişti ve Engels'in Zor Teorisi'nde açıkladığı düşünceler, bir kez daha gücünü kanıtlayordu.

Putin'in bundan böyle atacağı her adım, Rusya'yı biraz daha emperyalist sistemden uzaklaştıracaktır. Bu süreç, bir süredir işliyor zaten. Karşı-devrimin en büyük dayanağı emperyalizmdi, o olmadan ayakta duramaz. Bu yüzden Putin dönemi, kendi arzu-hilafına rağmen, restorasyondan çıkış dönemidir. Her zaman olduğu gibi, bu geçiş dönemini sonlandıracak olan, proletaryanın iktidarı yeniden fethetmesidir. Bugün Bolşevik Devrim olsa destekleyeceğini söyleyen nüfusun %46'sı hazır. Peki ya Bolşevik önderlik? Henüz yok. Ama, böyle bir önderliğin ortaya çıkması için bütün koşullar hazır. □

NEWROZ ATEŞİ'Nİ SARIGAZI'DE HARLADIK!

Yıllardır emekçi halklarımızın mücadele azmini geliştiren, yolunu aydınlatan Newroz ateşini bizler de Sarıgazi'de harladık. Diğer devrimci çevrelerle birlikte gerçekleştirdiğimiz Newroz eylemi 21 Mart akşamı saat 20.00 civarında ve yoğun abluka altında başladı. Eylem esnasında lastik yakıldı, yol molotoflarla ateşe verildi. "Biji Newroz", "Newroz Piroz Be", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarının atıldığı eylem, bir süre sonra kayıpsız bir şekilde sona erdirildi.

Sarıgazi'den Leninistler

ENFLASYON GERÇEKTEN DÜŞTÜ MÜ?

Ocak ayı enflasyon rakamı açıklandığında görüldü ki, yıllık enflasyon tek haneli rakamlara inmiş. Bu, kimilerine göre tarihi bir olaydı. Ne de olsa Türkiye ekonomisi son otuz yılını ortalama %60 enflasyonla geçirmiş, para pula dönüşmüş, liranın üstündeki sıfırlar artık kağıtlara sığmaz olmuştu. Eh, madem ki enflasyon %10'un altına düşmüştü, ekonominin krizden çıktığını ilan etmek gerekecek ve bu büyük başarıyı sağlayan AKP hükümetine bağlılık yeminleri edilecekti. Hiçbiri olmadı oysa.

Öncelikle, artık biliniyor ki, ekonomik konularda hükümetin yönlendirici hiçbir hükmü yoktur. Uluslararası finans devleri, IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist odakların çizdiği yolun neredeyse basit bir uygulayıcısı konumuna düşmüştü son Türk devletinin hükümeti. Sonra, sokaktaki insan için enflasyon oranı, hiç de tek haneli rakamlara inmemişti. "Niye bize yansımıyor; niye kendimizi daha ferah hissetmiyoruz" diyordu herkes. Bunun cevabı var, birazdan geleceğiz. Ama, enflasyon oranının hesaplanmasında dikkate alınan mallarda, 96 yılından sonra değişiklikler yapılmıştı ve bu malların çoğu, ya lüks mallar sınıfında olan ve emekçilerin mutfağına asla giremeyecek mallardı ya da soba borusu, klozet kapağı gibi on yılda ancak bir kez satın alınabilecek mallardı. Bu yeni yöntem, ister istemez gerçek enflasyonu daha düşük gösteriyordu. Lüks malların üretimi de, satışı da sınırlıdır, bu yüzden bu mallardaki fiyat değişimleri sınırlıdır. Ayrıca, çoğu ithal malı olan bu mallar, gümrük vergileri indikçe ucuzluyordu. Ortada, emekçileri aldatmaya yönelik bir hesap dalaveresi olduğu çok açık. Bu ülkede enflasyon oranı emekçiler için, her zaman daha farklı ve yüksek olmuştur. Cebine giren gelirle yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilmek için, artık her şeyi inceden inceye hesaplamaya alışkın olan milyonlarca e-

mekçiye, enflasyon oranları konusunda kandırma mümkün değildir.

Öte yandan, enflasyon ve faiz oranlarında belirgin bir düşme olduğu bir gerçektir. Şimdi, enflasyon ve faizin bir ekonomi için ne anlama geldiğini; Türkiye'de hangi faktörlere bağlı olarak yükselip alçaldığını, bunun emekçilerin yaşamına nasıl yansıtıldığını ve en sonu, tek haneli rakama milyonların neden sevinemediğine bakalım.

Enflasyonun Önlenemeyen Yükselişinin Tarihi

Enflasyon ve faiz oranlarının kapitalist ekonomideki anlamını kısaca açıklamak gerekir. Bu iki faktörün, kapitalist ekonomide üretilen malların gerçek değerlerini yansıtmadığını kavramak için, değer ile fiyat arasındaki farkı kavramak gerekiyor. Bütün meta ekonomileri ve en son ve en gelişmiş hali olan kapitalizmde her mal, değişim için üretilir. Bir ceket üç çift ayakkabıyla, ya da tersi. Zamanla bu basit mal değişiminin yerini para aldı ve değişim için üretilen her malın değeri, bir başka malla değil, para ile ölçülür oldu. Malın değerini belirleyen şey para değil; para bu değer ölçüsüdür. Tıpkı uzunluğun bir niteliği belirtmesi, bir metrenin ise bu niteliğin ölçüsü olması gibi. Malların değerini belirleyen, o malın üretilmesi için gerekli toplumsal emek zamanıdır.

Toplumsal diyoruz, çünkü bir ceketin üretilmesi için eğer çoğunlukla makine kullanılmıyorsa, ceketle elle diken bir terzinin emek zamanı, ceketin değerinin ölçülmesinde dikkate alınmaz.

Fiyat nedir? Değerden farklı bir ölçüdür. Malların değerini toplumsal olarak gerekli emek zamanı belirler demistik. Ama kimi ceketle daha hızlı, daha üstün teknikle üretir, emek-zamanı daha azdır, kimi ise daha fazla zaman harcar. Bu ikisi aynı pazarda buluşurlar ve bir ortalama buluşurlar. Birincisi, ürettiği değerden daha fazla karşılığını alarak ceketle satar, rekabet açısından zayıf olan ise, harcadığı emek-değerin daha altına satmak zorunda kalır. Piyasanın düzenlediği bu ortalama değer kendisi fiyattır. Fiyat, para ile ifade edilir.

Fiyat değerden ayrı bir ifadedir. Kapitalizm, bir malın üretimi için gerekli emek-zamanı sürekli olarak azalttığı, yani malların değerini sürekli düşürdüğü halde, fiyat sürekli yükseltilir. Fiyatın yükselmesi, o malın değerinin yükseldiği anlamına gelmez. Örneğin otuz yıl önce 70 liraya alınan bir buzdolabının fiyatı şimdi 700 milyondur. Ama her emekçi bilir ki, otuz yıl önce, yalnızca küçük bir kesimin alabildiği buzdolabı, bugün hemen hemen tüm yoksul ailenin mutfaklarında bulunmaktadır. Dolabın fiyatı artmış, buna karşılık gerçek değeri düşmüştür.

Bu fiyat artışı enflasyondur. Para, fiyatı ifade eder ve bu nedenle fiyat, paranın değeri ile doğrudan bağlantılıdır. Paranın üretimden ayrı, kendi yasaları vardır. Bu nedenle,

Sakin gevşemeyelim!

ASO Başkanı: "Son 30 yılda ücretlerdeki artış fiyatların yansımaları bulmadı. Enflasyon aldatıyor. Yine de düşüyor diye zamm yapınca 7 katrilyon fatura ödedik" uyarısı yaptı

Merkez Bankası: Hedefler tuttu

Kişi başı gelir 5 bin \$

Maliye eski bakanı Pakdemirli'nin AB standartlarını kullanarak yaptığı hesaplarda, İngiltere, Fransa, İtalya ve Almanya'dan sonra Avrupa'nın büyük ekonomisi çıktı

enflasyonun yüksekliği ya da düşüklüğü, bir kapitalist ekonominin bunalımında olduğu anlamına gelmez. Bir ülke, sürekli üretim artışı, buna bağlı olarak gelir artışı sağlıyor olabilir, ama bu ülkede enflasyon yüksek olabilir. Avrupalı emperyalistler bu durumu 2. Dünya Savaşı'ndan sonra yaşamışlardır. Yine aynı şekilde, Japonya'da enflasyon ve faiz oranları, son onbeş yıldır neredeyse sıfır düzeyinde, ama Japonya esas sıkıntıyı, onbeş yıldır çekiyor. Öyleyse şunu söyleyebiliriz, kapitalist üretim biçiminde enflasyon ve faiz oranı, yapısal bunalımın ve kapitalizmin krizinin ölçüleri değildir.

Türkiye'de yapısal bunalımın tek göstergesi olarak enflasyonu görenler, fena halde yanılıyorlar. Bu bakış açılarıyla, enflasyonu düşüren tedbirlerin harekete geçmesiyle, krizin aşılabileceğini söyleyen burjuva iktisatçıların emekçileri aldatmasına yardımcı oluyorlar. Oysa ki, enflasyonun düşmesi için IMF, Merkez Bankası, tüm bankalar, hükümet, vb... tarafından yürütülen para politikaları, esasında kapitalist üretimin şu andaki bunalımından çok daha derin ve dayanılmaz bir krizin bütün temelini hazırladı.

Söz konusu bunalımın nasıl hazırlandığına gelmeden önce, son otuz yılda enflasyonun ateşini sürekli körükleyen etmenleri madde madde sıralamayı yararlı görüyoruz. Bu etmenler, aynı zamanda enflasyonu düşürmek için neden otuz yıl beklendiğini de açıklıyor.

1-) Sanayide, özellikle imalat sanayiinde, işbirlikçi tekelciliğin iç pazarı karlı bir biçimde kullanabilmesi için, yurtdışında çok daha ucuz olan mallar, yüksek fiyattan satışa sunuldu. Gümrük duvarlarıyla korunan işbirlikçi tekelcilik, üretmedikleri değerlerin para karşılığını topladıkça, fiyatlar şişti, paranın değeri düştü.

2-) Devletin iç ve dış borçlarıyla bunun faizlerinin ödenmesi için ayrılan para, bütçede cari açığa neden oluyor. Geçmişte bu açık, karşılığı olmayan para basılarak karşılandı. Cari açıklar bugün de oldukça büyük. Fakat devlet, iç borçlanmayla, özelleştirmelerle, eğitim, sağlık gibi temel hizmetlerde büyük kısıntılara giderek veya vergi artışlarıyla bütçeyi ayarlıyor.

3-) Süregiden iç savaşın en yüksek olduğu dönemlerde, devletin güvenlik harcamaları yılda 10 milyar dolara yaklaşıyordu. Bugün iç savaş, geçmiş dönemlerdeki denli yoğun değil. Bu da, bütçe ayarlamalarını kolaylaştırdı.

4-) 80'li yıllarda, Türkiye ekonomisi, ihracata yönelmeye başladı. Ancak, dünya ile rekabet etmenin tek koşulu, ucuz iş gücü sağlamaktı. Enflasyon, çalışanların gerçek ücretlerini düşürmenin bir yöntemi olarak kullanıldı.

Enflasyon, son otuz beş yılda, işbirlikçi tekelciliğin palazlanması için bir araç oldu. Bir yanda sefaletin, diğer yanda zenginliğin birikmesi sürecini hızlandırdı. Ancak, enflasyon ve bununla birlikte yükselen faiz oranları, bir takım para cambazlarının, kolay yollardan olağanüstü karlar elde etmesinin ve para yığmasının yolunu açtı. Cıngıllıoğlu, Gariboğlu ve Korkmaz Yiğit gibi yeni türedi zenginler, bankacılık alanında söz sahibi olabilecek konumlara yükseldiler. İşbirlikçi-tekelcilik, enflasyon ve yüksek faizle büyük karlar elde ettiler ve bir süre sonra suyun başında beliren bu yeni adamlarla vurgunlarını paylaşmak zorunda kaldılar.

Daha önceki yazılarımızda, emperyalizmin tam ilhak sürecinde, bankaların aracılığıyla tüm ekonominin üzerinde denetim sağlamanın öneminden bahsetmiştik. Yüksek enflasyon ve faizin ortaya çıkardığı para cambazlarının, bu tam ilhak sürecinde te-

mizlenmesi gereken unsurlar olduğunu da belirtmiştik. İşte, Dünya Bankası'nın 97 yılında "Yolsuzlukla Mücadele" programı, bu para cambazlarının piyasadan temizlenmesi, işbirlikçi tekelciliğin finans-bankacılık alanında tam egemenliği yoluyla emperyalizmin tam ilhak sürecini hızlandırmanın ilk adımı oldu.

Enflasyonu düşüren politikalara ve bunların çok daha derin bunalımlara neden olan sonuçlarına geçmeden önce, son otuz yılın enflasyon politikalarına ilişkin bir not daha düşelim. İç savaşın en yoğun olduğu dönemlerde, devletin karşılıksız bastığı paraların bir kısmı, emekçi sınıfların bir kısmını tarafsızlaştırmak için kullanıldı. KOBİ projeleri, Halk Bankası ve Ziraat Bankası aracılığıyla, orta ve küçük üreticiler, hem kentlerde hem de kırlarda ayakta tutulup, desteklendi. Hatta işçi sınıfının en örgütlü, en bilinçli kesimleri, kendilerinin bile beklemedikleri yüksek zamlar alarak, iç savaşın en kritik anlarında susturuldu. İç savaşın yoğunluğu biraz düşünce, politikalar bir anda tersine döndü ve bu küçük üretici kesimler, 2001 Nisan'ında isyana kalktılar. Erzurumlu bir küçük üreticinin bu isyanlar sırasında söylediği şu sözler, bu sınıf ilişkilerinin altüst olduğuna kanıttır: "*Devlete olan bugüne kadarki bağlılığımızın ödülü bu mu olacaktır?*"

Enflasyonu Nasıl Düşürdüler?

Hemen belirtelim. Nasıl ki enflasyonun yüksekliği sermaye birikimini hızlandıran bir faktör haline geldiyse, düşüşü de aynı şekilde bu birikimi hızlandırıyor. Ama, enflasyonu yükseltmek kadar, düşürmek de, şu ya da bu hükümetin keyfine göre ayarlanamaz. Bunun için, sermaye birikiminin, sefaletin yaygınlığının ve tarihsel olarak gelip geçici bir takım koşulların bir araya gelmesi gerekiyordu. 2000'li yıllar, Türkiye'ye bu koşulları sundu. Tek tek sıralayalım.

1-) Sefaletin yaygınlığı öyle bir seviyeye ulaştı ki, büyük ölçekli üretim yapan sanayi mallarının iç pazarda satışı, kar sağlamaz duruma geldi. Sanayi, bu sorunu 1970'li yılların ortalarından bu yana yaşıyordu. O yıllara kadar yaşanan büyüme oranı, sonraki hiçbir dönemde tekrarlanmadı. Sanayi ürünlerinin dış pazarlara açılması için, daha ucuza üretilmeleri gerekiyordu. İşçilere dayatılan esnek üretim, düşük ücret yeterli olmayınca, Gümrük Birliği ve MAİ gibi anlaşmalarla, gümrük vergileri indirildi. Çünkü, Türkiye'de sanayi, dış alım yani ithalat olmadan yürümez. Bağımlı bir ekonomi, meta ve sermaye ithal etmeden ayakta duramaz. İhracat arttıkça; ithalat ondan fazla arttı. Fakat bu yolla, maliyetler düştü. Piyasaya ithal ve ucuz malların akımı başladı. Elbette yoksul çoğunluğun değil, ama bu ithal malları daha ucuza alma olanağı olan varlıklı sınıfların tüketimi arttı.

2-) Geçmişte gerçek ücretleri düşürmenin yolu enflasyondur. Şimdi buna gerek kalmadı. Çünkü işsizlik öyle bir yaygınlık kazandı ki, emekçilerin rekabeti ücretleri hızla aşağı çekti. Sigortasız, tazminatsız, üstelik aşırı çalışmanın karşılığı, bugün asgari ücret bile değil.

3-) İthalat ve ihracattaki hızlı ve kontrolsüz yükseliş, yıllık ürünün %40'ına ulaştı. İthalat ve ihracatta dönen para, 100 milyar dolara ulaştı. İşsizlik ve sefaletle kavrulan iç pazarda mal ve para dolaşımı yavaşladı. İç pazara üretim yapanların stokları çoğaldı. Bu stoklar çoğaldıkça, malları değerinin altında elden çıkarmak için uzun vadeli taksitli satışlar, indirim kampanyaları gündeme geldi. Marketler bile taksit yapmaya başladı.

4-) Özelleştirmelerle elde edilen paralar borç ödemelerine ve bütçe denkleştirmelere harcandı. Eğitim, sağlık gibi temel hiz-

Madalyanın Öteki Yüzü

metlerden yavaş yavaş elini çeken devlet, öbür yandan da üst üste vergi yaptırımları getirdi. KDV, ÖTV gibi dolaylı vergilerle vergi yükü emekçilerin sırtına biniyor. Geçmişte enflasyonu yükselten etkilerden biri olan bütçe açıkları bu yolla kapatıldı. Ancak, esasında bütçe açığı devam ediyor. Çünkü, bütçenin esas büyük bölümünü oluşturan borç ödemeleri hesaptan düşülüyor ve "faiz dışı bütçe" adını verdikleri yeni hesapla bütçe denk gösteriliyor. Borçlar ise, yine bilinen yöntemle, iç ve dış borçlanmaya gidilmesiyle ödeniyor. Ama, bu yolla borçlar azalmıyor, tam tersine, büyük bir hızla artıyor. Son iki yılda iç borç 65 milyar dolardan 120 doların üstüne çıkmış durumda.

5-) Enflasyonu düşüren geçici faktörler de var. Birincisi, ABD'nin bu dönem için uyguladığı "ucuz dolar" politikasıdır. Geçmiş yıllarda parası fazlasıyla değerlenen ABD, kendi üreticisine ihracat yaptıramaz olmuştur. Doları ucuzlatarak kendi yerli üreticisini bir süre için korumaya alan ABD, bu sayede Türkiye'de enflasyonun düşmesine yardımcı olacağını nereden bilsin?

Bir diğer geçici neden, dış borçların bir yıllığına ertelenmesidir. IMF'ye en çok borcu olan ülke Türkiye, borcunu çeviremez duruma gelince, Irak işgalinin eşliğindeki ABD'nin etkisiyle, IMF'nin bu "iyiliğine" mazhar olmuştur. Önümüzdeki yıl, yüklü borç ödemeleri gündeme geldiğinde, Türkiye yüklü miktarda borç bulabilmek için faizleri yükseltip enflasyonun yukarı çıkmasına yol verecektir.

Enflasyonu düşürmenin toplumsal maliyeti ise, ancak bir felaket olarak tanımlanabilir. Küçük ve orta büyüklükteki işletmeler son günlerini yaşıyor. Fason üretim yapan atölyeler, TL'nin değerinin düşük oluşundan yararlanıp, ihracata girişen şirketlere çalışıyorlar. Ama bu büyük firmalar, şimdi ithalat yoluyla kendilerine kar sağlıyorlar. Yüzbinlerce atölyede makineler sustu. Bu süreçte işsizlik özellikle büyük kentlerde iki katına çıktı. Çok değil, üç yılda yaşanan bu gelişmeler, yavaşlamak bir yana, hızlanan bir ivmeyle yoluna devam ediyor. Tekelcilik, bir kez daha toplumun bütün gözeneğini tıkıyor, soluk alma yollarını kapatıyor.

Bu gelişmeler burjuva yazarların önemli bir bölümünü tedirgin ediyor. Hemen hepsi 2001 Nisan krizi öncesi gelişmeleri hatırlatıyorlar ve eğer önlem alınmazsa -nasıl bir önlem alınabileceğini söyleyemeseler de-, benzer patlamaların olabileceğini dile getiriyorlar. Bunalım, işte böyle bir şeydir. Koç Holding karını %320 arttırmış, Sabancı'nın bankası rekor üstüne rekor kırıyor, ama tüm burjuvalar, içlerine işlemiş o korkunun pençesinde.

Enflasyondaki düşüşün "tarihsel" başarısının tatanaları arasında, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin yeniden eylemlere yönelmesi, burjuvazinin korkusunun temelsiz olmadığına bir kanıt. Hemen her sektörde ardı ardına grev kararları alınmış durumda. Sermaye dünyası, bu grevlere karşı sert önlemler alınmasını istiyorlar. "Bütün planlarımız bozulur, istikrar kalmaz" diyorlar. Bunca ucuz işçilik, aşırı çalışma, bunca yoksulluk ve işsizlik tehdidi karşısında, tarihin gördüğü devrimci sınıfın sessiz kalacağını sananlar, modern proletaryayı, elli yıl öncesinin marabalarıyla karıştırıyorlar herhalde.

Nihayet işçi sınıfının, hem büyük fabrikalardan, hem de atölyelerden, aynı anda harekete geçebileceği bir zemin bulunuyor. Hareket, Sümerbank'tan, Paşabahçe'den başladı, bu işçiler, direngenlikleriyle örnek oluyorlar. TEKEL ve TÜPRAŞ işçileri onları izliyor. Ve bugünlerde mitinglere katılan işçilerin sayıları artıyor. Bu bir yeniden yükseliştir. □

"Cezaevlerindeki başarılı icraatlarından(!)" ötürü Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'a üstün hizmet madalyası verildi. O, bu üstün(!) ödüle mahzar olabilmek için yapmadık şey bırakmamıştı. 19 Aralık'tan bir süre önce, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürü olan Ali Suat Ertosun, perdeyi Ulucanlar Katliamı ile açtı. On devrimci tutsağın katledildiği, yüzlerce insanın işkenceden geçirildiği kasapların şöleninde, onun imzası vardır. O, bütün bu işkenceleri, devrimci kanı dökülmesini büyük bir hazla izlemiş, planı yapan ve uygulayanlardan biri olarak gurur duymuştur. Çünkü o, tescilli, eli kanlı bir faşisttir; çünkü onun ruhu, Nazilerin Austwitzch kamplarında takdis edilmiştir. Çünkü o devrimci kanı içmeden duramayan bir mahluktur. 19 Aralık katliamında onun imzası vardır. Leş kargaları gibi insanların üzerine üşüşen katiller, onun gözbebekleridir. O emin ki, kaç tane tutsağın uzmanlıkla katledileceği konusunda katiller sürüsüne akıl hocalığı yapmıştır. Emin ki, üçlü protokolü imzalarken, onun içi sevinçle dolmuştur. Emin ki, operasyonun başladığı gece o görevinin başında olmanın dayanılmaz hafifliğini yaşamıştır. Emin ki o, hangi cezaevine kaç tane ceset torbası gönderilmesi gerektiğini en ince ayrıntısına kadar hesaplamış, bu katliama bizzat katılmadığı için hayıflanmıştır. Katliam sonrası devrimci tutsakları F tipi zindanlarda görmek, onu ziyadesiyle mutlu etmiştir. Ölüm Orucu savaşçıların eriyen bedenlerini seyretmek onu keyiflendirmiştir. Emin ki o, hücrelerde canlı hiçbir şey kalmaması diye can atıyor. O bir mezarlık bekçisi olmak için gecesini gündüzüne katmış birisidir.

Ve şimdi icraatları takdire şayan görüldü. Devlet üstün hizmet madalyası aldı. Devletin özelliğidir, kendisine sadık uşaklık yapanları böyle gönendirirler. Haluk Kırıcı'yı tahliye eden bu devlettir. Eli kanlı tüm katileri aklayıp paklayıp halkın yeniden karşısına çıkaran da bu devlettir. Devrimi engelleyebilmek için devlet her zaman uşaklara ihtiyaç duymuştur, onları posaları çıkana kadar kullanır ve bir gün bir köşeye fırlatır.

Bugün üstün hizmet madalyasıyla taltif edilen Ertosun'un ismi yarın belki sadece devrimcilerin aklında kalacak. O hafızalarını çaldığı Ölüm Orucu savaşçıların. Ve o büyük gün geldiğinde, Ali Suat Ertosun o madalyayı saklayacak yer, atacak çöp tenekesi arayacak. Ama tarih hafızasına kaydettiği hiç bir katili unutmaz... Devrimciler de... □

Bu nevin madalyası?
F Tipi mimarına
madalya takılacak

TC'NİN KIBRIS HÜSRANI

31 Mart tarihinde İsviçre'nin Bürgenstock kentinde yapılan görüşmelerden sonra, gece saatlerinde Türk tarafı Birleşmiş Milletler (BM)'e Annan Planı'nı imzalamaya hazır olduğunu bildirdi. Bundan önceki üç plan üzerinde anlaşma sağlayamamış olan taraflar, bu 4. plan üzerinde de yoğun bir diplomasi trafiği yürüttü. Rauf Denktaş'ın katılmadığı İsviçre'deki toplantıda en çok tartışılan konular siyasi hakların etnik temele (yani kimin azınlık, kimin çoğunluk olduğuna) göre belirlenmesi, derogasyonlar (yani istisnai uygulamalar) ve mal mülk sorunları oldu.

Elbette Kıbrıs sorununun esas olan masanın üzerinde ne olduğundan çok, konunun siyasi yönüydü. İki kesim arasında ard arda yapılan görüşmeler, Türk tarafının sıkışmışlığını ortaya koyuyordu. Eski bir tüccar olan Denktaş, "al-ver" meselesine girmeden önce, deyim yerindeyse görüntüyü kurtarmaya çalışıyordu. Annan Planı'nın kabul edilmemesi konusunda ayak sürüyen Denktaş, "Annan Planı'nın felsefesinin KKTC hiç varolmamış yaklaşımı içinde olduğunu" söylüyor ve bu plan için Kuzey Kıbrıs'ta bir referandum yapılmayacağını vurguluyordu; hatta böyle bir eğilim karşısında "Referandum Hayır" kampanyası başlatacağını alenen söylüyordu. Yıllar yılı Kıbrıs'ta oluşmuş olan statükoyu korumak için Denktaş'ın attığı tüm taklalar artık son sınırına gelmişti.

Avrupa Birliği'nin, dolaylı olarak Türkiye'nin AB üyeliğinin Kıbrıs sorununun çözümünden geçtiğini beyan etmesi, TC devletinin elindeki bütün kozları tüketmiş oldu. ABD'nin de Kıbrıs konusunda Annan Planı'nın çözüme temel alınması gerektiğini söylemesi, TC devletini bugüne kadar sürdürdüğü politikadan çark etmeye itti. Her ne kadar devlet, resmi ideolojisini oturttuğu temel ayaklardan birini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıysa da, akıntıya karşı daha fazla yüzemeyeceğini, gücünü tamamıyla tükettiğini fark etti. Artık Denktaş'ın tutumu sadece karşı-devrimci İP, DSP ve MHP tarafından savunuluyor.

TC devleti şimdi AB'ye girmek ve başındaki devrim belasını bir an önce AB'ye havale etmek telaşı içine düşmüş durumda. Deyim yerindeyse gözü başka hiçbir şeyi görmüyor. Eğer üzerinde devrimin baskısı olmasaydı, TC Kıbrıs konusunda ayak sürümeye devam ederdi. Üstelik tehlike bu kez sadece Türkiye ile de sınırlı değil. Türkiye'deki ekonomik ve siyasi kriz tüm sonuçlarıyla birlikte Kuzey Kıbrıs'a da yansıyor. 2004 yılı için Kuzey Kıbrıs hükümeti, Türkiye'den bütçesine 515 trilyon lira aktarılmasını bekliyor. Kelin bu merhemi verip vermeyeceğini bilemiyoruz. Ama TC ekonomisi her yıl daha da kötüye giderken, K.Kıbrıs ekonomisini daha fazla sırtında taşıyabilecekmiş gibi görünmüyor. Bu durumda K.Kıbrıs hükümeti, "Kıbrıs sorunu çözülürse, adaya 300 milyon Euro yardım eden AB'nin teklifine tav olmak durumundadır. İşte Denktaş'ın "adada bir şeyler oluyor, ama ne olduğunu anlayamıyoruz" dediği şey budur. TC devleti kendi ekonomik bunalımıyla baş edemezken, rantıyeye dayanan, bir getirisi olmayan K.Kıbrıs ekonomisi için

bir şey yapabilecek durumda değildir.

Devrim karşısında yalnız kalmamak için kendisini AB'ye yamamaya çalışan TC, eğer bunu başaramazsa, kısa süre sonra Güney Kıbrıs'ın, Kıbrıs Cumhuriyeti adıyla AB'ye gireceğini ve otomatikman kendisinin AB toprağını işgal etmiş bir ülke konumunda kalacağını biliyor. Bunun yanı sıra ABD'nin Güney Kıbrıs'a asker göndermeyi planladığı artık bir sır değil. Baş aktörler sahneye çıkınca figüranların sesi duyulmaz olur. Şimdi artık TC devleti, ne yaparsa yapsın Kıbrıs'ın elinden gittiğinin farkına varmış görünüyor. Ve şimdi batan geminin mallarını kurtarmaya çalışıyor. Kıbrıs'a ilişkin görüşmelere "al-ver" çerçevesinde yaklaşılmasının nedeni budur.

TC devleti, ABD tarafından Ortadoğu'ya ve başka yerlere müdahale üslerinden biri olarak düşünülen bu uçak gemisinin kaptanlığını terk etmekten başka çare görmüyor. Kurtarmaya çalıştığı şeylerden biri garantörlük statüsünün devamıydı, kabul edilen Annan Planı'nda bu öngörülmüş. Bir diğeri mal mülk bölüşümüydü. Bu da şimdilik sorun yaratmayacak şekilde çözülmüş gibi. Bir başka konu, siyasal anlamda iki toplumluluğun kabulü ve aynı zamanda eşit haklara sahip olunmasıydı; bu da 4. planın kapsamı içinde. Bütün bunların kabulü Türkiye'nin adadaki ilhakçı konumuna son vermiyor. TC askeri adada kalmaya devam ediyor; ancak bunun bir süre sonra ABD'nin yedek gücü haline alacağı şimdiden anlaşılıyor. ABD'nin salak başkanı, Büyük Ortadoğu Projesi içinde Kıbrıs'ı saymamış ama (Libya ve Fas'ı sayan "akıl"ı bunu niye saymadığı ayrı bir tartışma konusudur!) bunu düşündükleri açık. Bu durumda TC'ye değneğini saklamaktan başka çare kalmıyor. Bu şekilde ABD, AB'ye Truva atı olarak sadece TC'yi değil, Kıbrıs Cumhuriyeti'ni de sokmanın planlarını yapıyor. Ve her şey, 3. Dünya Savaşı'nın gelişimine göre işlemeye devam ediyor.

Elbette bu bir savaştır. Ve savaş hiçbir zaman tek taraflı sürdürülemez. ABD, dünya halklarına karşı savaş başlattığında, bunun karşılığında halkların sessizce imha olmayı bekleyeceğini düşünmek, sınıflar savaşımı hakkında hiçbir şey bilmiyor olmak demektir. Daha önce Vietnam, ABD emperyalizmine karşı savaşabileceğini tüm dünyaya göstermişti. Şimdi farklı biçimlerde de olsa Irak, aynı şeyi gösteriyor. Kıbrıs halkı, adadaki tüm işgalci güçlere karşı çıkarak, kendi kaderini kendisi tayin etme konusunda ısrarcı olmalıdır. Kıbrıs'ın geleceği, tüm insanlığın olduğu gibi, sosyalizmedir. Ve bu ancak her iki kesimin başlarına çöreklenmiş olan "garantör" abiden kurtulmasıyla mümkün olabilecektir. Adanın bölünmüşlüğüne ve ilhaka son vermek için Kıbrıs'ta bulunan işçi ve emekçiler, sosyalist ve devrimci güçler, enternasyonal dayanışmayı artırmak ve devrim yolundan yürümek zorundadırlar. □

BİRİNCİ YILINDA IRAK DİRENİŞİ VE DEĞİŞEN STATÜKOLAR

20 Mart, ABD ve müttefiklerinin Irak'a saldırısının yıldönümü, tüm dünyada milyonlarca insanın protestolarıyla karşılandı. Bütün yalanlara, demagoji ve propaganda bombardımanına, oldu-bittilere rağmen insanlık, emperyalist saldırganlığa karşı öfke sel olup alanlara aktı.

Bir yıl önce Irak'a saldırı gündeme geldiğinde, her kıtadan yüz milyonu aşkın insan sürekli eylem halindeydi. İnsanlık bu yağma savaşına, bu barbarlığa karşı ayaklanmış, savaşı engellemek istemişti. Ama olmadı. Bu güçlü karşı çıkışa rağmen savaş, kaçınılmaz bir alınyazısı gibi başlayıverdi.

Kapitalist üretim anaşığı nedeniyle, kendi bağrında savaş tohumlarını taşıyor. Emperyalist aşama ise bunu dünya ölçeğine yayar. Bu açıdan savaş, kapitalizmde kaçınılmaz bir yazgıdır. Fakat bu, hiç de insanlığın kaderi değildir.

Kapitalizmin insanlığı sürüklediği savaşlar, ancak kapitalizmi aşmakla ortadan kaldırılır. Bu sistemin dayattığı herhangi bir savaş, bir toplumsal devrimle veya yakın bir devrim tehdidiyle engellenebilir. Son yaşanan savaş deneyimi, bu gerçeği bir kez daha kanıtlamış oldu. Ve savaşa karşı harekete geçen yüz milyonlar, bunu yaşayarak gördüler. Bu yüzdendir ki, savaşı engellemek için başlayan hareket, bu süre zarfında sınırlı bir "savaş karşıtlığı" ni aştı. Savaşa karşı yola çıkılmıştı, fakat, şimdi, kapitalizmle savaş arasındaki doğrudan bağ daha açık hale geldikçe, hareket, kapitalizme karşı şekilleniyor. Bugün artık bu hareket, anti-kapitalist hareketin temel biçimlerinden biri haline geliyor. İnsanlık, kendi kaderini kendi ellerine alma yolunda hızla ilerliyor.

Irak Direnişi Anti-Kapitalist Harekete Güç Katıyor

Bu koşullar altında Irak batağına saplanan ABD ve avanesi, uyguladıkları vahşeti sürekli artırıyor olmasına rağmen direnişin büyümesine engel olamıyor. Direniş giderek sertleşiyor, etkin bir niteliğe bürünüyor. Artık kimse Sam Amca'nın kayıplarının çetelesini tutmaz oldu! İspanya, son seçimlerle birlikte işgal koalisyonundan çekilmek üzere. Ve Bush-Blair yönetimleri, kendi ülkelerinde gittikçe daha zorlu karşı çıkışlara muhatap oluyor. İnatçı Irak Direnişi serpilip geliştikçe, dünya genelindeki -özellikle de emperyalist merkezlerdeki- "savaş karşıtı hareket" daha sarsıcı ve köklü adımlar atıyor. Gelişmeler bu hareketi sorunun gerçek nedeniyle, kapitalizmle karşı karşıya getiriyor. İnsanlığın tarih öncesini aşma çabası, böylece ete kemiğe bürünüyor.

Doğayı ve insanı korkunç yıkımlara uğratan sa-

vaş, "eski"yi yıkma ve "yeni"yi yaratma mücadelesine hız vermekte. Maddi koşulları kapitalizmin bağrında olgunlaşan sosyalizm, bu yıkım savaşlarıyla birlikte daha güncel ve acil bir gereklilik olarak kendini dayatıyor. Kapitalizmin egemenliğini tesis etme maksadıyla yürütülen savaşlar hızla kendi karşısına dönüşüyor; kapitalizmin bıçak sırtındaki egemenliği ni yerle bir olma noktasına sürüklüyor.

Ortadoğu Yeni Yönelimler ve Kürtler

Irak savaşının bu ters tepen sonuçları, AB ve ABD'de sermaye cephesinde dalgalanmalara yol açtı. Savaşın başında ters düşen bu "düşman kardeşler", bu ürkütücü tabloyla birlikte tekrar yakınlaşmaya başladılar. Bir yandan iç çelişkiler arttı; ama öte yandan bir araya gelme istek ve zorunluluğu da güçlendi. ABD, aslında tam Avrupa Birliği ruhuna uygun düşen Büyük Ortadoğu Projesi'ni attı ortaya. Halk yığınlarının zımnı desteğini kazanma, Ortadoğu'ya istediği düzeni getirme, planın öndeki engelleri zor yoluyla ortadan kaldırma... işte bu projenin muhtevası bu.

Suriye'deki Qamişlo olayları tam da bu dönemde patlak verdi. Güney Kürdistan'daki statü, Güney halkının elde ettiği kazanımlar, elbette diğer üç Kürdistan parçasındaki halkı da hareketlendirecekti. Bu, Kürt halkının binlerce yıllık özleminin, çelişik şartlar altında da olsa gerçekleşmeye başlaması değil miydi? Bu temel dürtü, işbirlikçi önderliğin yönlendirmeleri ve üstü örtülü ABD desteğiyle birleşince, özellikle Suriye (ve İran) Kürdistan'ında bir hareketlenme yarattı. Ve Suriye'deki egemen Arap şovenizminin saldırısı sert oldu. 30'u aşkın Kürt öldürüldü, yüzlercesi tutuklandı.

Kürtlerin, Güney'deki kardeşlerinin elde ettiği statüye bakarak harekete geçmeleri, özlemini çektikleri ülkelere kavuşmak istemeleri doğal, haklı ve gerekli bir yönelimdi. Ulusal birliği zorla engellenen, ülkesi parçalanan, yağmalanan, geleceği çalınan bir ulusun, uygun şartlar oluştuğunda ileri atılması olağandır. Kürt ulusunun da yaptığı budur.

Fakat bölgeye dair ABD'nin emperyalist planları, Büyük Ortadoğu Projesi, Kürt ulusunun bu haklı taleplerini gerici amaçlara hizmet etmesi doğrultusunda kullanmaya dayanıyor. Nitekim, Qamişlo olaylarından sonra, ABD basınında Suriye'ye yönelik tehditler ve saldırgan hava bariz bir şekilde arttı. Ve aslında bu durum, ezilen Kürt ulusunun haklı istem ve özlemlerinin üzerine düşen çirkin bir gölgeden başka bir şey değil. Bu gölgeyi Kürt ulusunun birleşme ve özgürlük isteminin/mücadelesinin üzerinden kaldırmak gerekir. Kürt ulusunun özgürlük yürüyüşünün bölge ülkelerine saldırı için gerekçe oluşturması, bu emperyalist plan, mutlaka boşa çıkarılmalı. Bunun yolu, Kürt ulusal

sorununun devrimci çözümünden, toplumsal devrimden geçiyor. □

Seçim Aldatmacası Bitti: ÇÖZÜM DEVİRİMDE

Nihayet siyah perde indi ve tuluat sona erdi. Seçim aldatmacası bitti. Son 20 yılın en düşük katılımlı yerel seçimi, maruz kaldığı ilgisizlikten kendi kabuğuna çekilmek ve unutkanlıkla sakatlanmış olan insan hafızasında kısa sürecek yerini almak üzere sahneden ayrılmak zorunda kaldı. Birkaç gün önce insanları sandığa çekmek için şaşaalı çalışmalar yapmaktan alınının derisi çatlayan burjuvazi, şimdi yeniden yaşamın somut gerçekliğine döndü. Onu alışıya etmek, sermayenin saltanatına son vermek için halihazırda bekleyen devrim karşısında tüm zırlarını yeniden kuşandı ve savaş arenasına döndü; ama bu kez iç çelişkileri biraz daha artmış, karşısındaki güç biraz daha olgunlaşmış olarak.

Seçimlerin Galibi Mağlubu?!

İnsanları oy vermek için sandık başına davet edenlerin büyük bir çoğunluğu, seçimlerin galibi olarak AKP'yi görüyorlar. AKP'nin ikinci kez katıldığı seçimlerde aldığı %42'lik oy oranı züğürtlerin çenesini yormaya devam ediyor. Herkes AKP'nin "seçim zaferi" üzerine incilerini sayıp dökerken, içine yuvarlandıkları karamsarlığın üzerini söz oyunları ile örtmeye çalışıyorlar.

Ortaya çıkan tabloda, sanki kendilerinin hiçbir suçu yokmuş gibi davranıyor ve bir mağlup arıyorlar. Öyle ki bitişin eşğine gelmiş olan burjuva partiler dahil, hiçbiri kendisini mağlup görmüyor ve %1-2'lik oy oranlarını ikiye katlamış olmakla övünüyorlar. Seçimden bir gün önce sigara alevi gibi yananlar, şimdi kül gibi susuyorlar. Bir gün önce mangalda kül bırakmayan, seçime olmadık önem atfedenler, şimdi birilerinin kendilerine ortaya çıkan bu durumun açıklamasını yapmasını bekliyorlar. Halkın devrimci enerjisi konusunda sadece seçim sonuçlarına bakarak değerlendirme yapanlar, önlerinde duran rakamlara bakıyor ve halkın sağcılaştığı sonucunu çıkarıyorlar. Buna rağmen onlar için, seçimlerde en yüksek ikinci oyu alan "Boykot Partisi"nin başarısı, bir değer ifade etmiyor.

Evet bu seçimlerde, seçimleri boykot edenlerin sayısı son 20 yılın yerel seçimlerine bakıldığında en yüksek değere ulaştı. Bu seçimlerde her dört kişiden biri sandık başına gitmedi; yani toplam seçmen sayısının %25'i seçimleri boykot etti. Yaklaşık on milyon seçmen, kendilerine yapılan onca çağırığı, katılmadıkları taktirde ödeyecekleri söylenen para cezasını vb. hiçe sayarak sandık başına gitmedi. Kayıtlı seç-

Evet bu seçimlerde, seçimleri boykot edenlerin sayısı son 20 yılın yerel seçimlerine bakıldığında en yüksek değere ulaştı. Bu seçimlerde her dört kişiden biri sandık başına gitmedi; yani toplam seçmen sayısının %25'i seçimleri boykot etti. Yaklaşık on milyon seçmen, kendilerine yapılan onca çağırığı, katılmadıkları taktirde ödeyecekleri söylenen para cezasını vb. hiçe sayarak sandık başına gitmedi.

Kayıtlı seçmenlerden seçime katılmayanların %40'ı katılmama gerekçelerini güvensizlik olarak bildiriyor. Bu oranın %23'ü sisteme güvensizlik duyarken %17'si partilere güvensizlik duyuyor. Sonuç değişmiyor; seçime katılmayan on milyonun üzerindeki insanın önemli bir kısmının bu sisteme ve onun partilerine hiçbir şekilde güven duymadığı anlaşıyor. Bunlara sandık başına gidip geçersiz ya da boş oy kullanmaları da eklersek tablo tamamlanmış oluyor.

menlerden seçime katılmayanların %40'ı katılmama gerekçelerini güvensizlik olarak bildiriyor. Bu oranın %23'ü sisteme güvensizlik duyarken %17'si partilere güvensizlik duyuyor. Sonuç değişmiyor; seçime katılmayan on milyonun üzerindeki insanın önemli bir kısmının bu sisteme ve onun partilerine hiçbir şekilde güven duymadığı anlaşılıyor. Bunlara sandık başına gidip geçersiz ya da boş oy kullananları da eklersek tablo tamamlanmış oluyor.

Milyonlarca insanın bu sistemden ve onun partilerinden hiçbir beklentisi kalmamıştır. Çoğunluğunu işçi ve emekçilerin oluşturduğu bu milyonlarca insan, sorunlarının çözümünü mevcut sistemde görmüyorlar. Onlar, başka bir şeyin arayışı içerisine girmiş olanlardır. İster "sağ" görüşlü olsunlar isterse "sol", fark etmiyor; onlar devrimin potansiyel gücünü ifade ediyorlar. Elbette devrimin potansiyel gücü bu insanlarla da sınırlı değildir. Bir ayaklanma başladığında, bu ayaklanmaya mevcut burjuva partilerin tabanından milyonlarca insanın katılacağını söylemek için müneccim olmaya gerek yok.

Reformizm ve Oportünizme Rağmen

Bu seçimler öncesi neler söylenmedi ki! "Demokrasi İçin Sandık Başına" çağrısı mı yapılmadı; bu seçimlerin bölgelerde, şehirlerde ve hatta beldelerde bir iktidarlaşmaya olanak sağlayacağı mı dillendirilmedi. Dumanlı havayı seven kurt misali hep bu dönemlerde arzı endam eden reformistler, bu seçimlerin ülkenin geleceği için ne kadar önemli olduğunu mu söylemediler. Her zaman burjuvazinin çıkarlarını onlardan bile önce gören reformistler, "büyük bir görev bilinciyle ileri atıldılar." İnsanlarda oy vermeme ya da sandığa gitse de boş oy verme eğilimini herkesten önce sezen kesimden fason TKP, "Boşvermeyin" kampanyasıyla seçimlere ilgisizlik gösteren yı-

ğınları yeniden sandık başına çekmek için büyük bir çaba harcadı. Burjuva partilerinden CHP, tehlikeyi sezip "Geleceğiniz İçin 12 Dakikanızı Ayırın Oy Verin" diye adeta yalvardı. Saadet Partisi, "Oy Vermek Sorumlu Olmaktır" diyerek bu endişesini açıkça dile getirdi.

Bütün burjuva partiler, kendileri için asıl tehlikenin nereden geldiğini sezdiler. Onlar için önemli olan kendileri için oy verilmesinden çok, sandığa gidilmesi ve oy verilmesiydi; çünkü onlar biliyorlar ki, yığınlarda sistemden kopma eğilimi var ve eğer bu eğilim güçlenirse bütün burjuva partilerin ayaklarının altındaki zemin gider. Çünkü bu eğilim, işçi ve emekçilerin tamamen kapitalist sistemin dışına çıkması, onun karşısında yer alan farklı arayışlara yönelmesi anlamına gelmektedir. Sermaye sınıfı için "seçmenlerin sağa ya da 'sol'a yönelmesi", önemsiz olmamakla birlikte ikinci derecede bir sorundur. Ama eğer "seçmen kitlesi" bizzat düzenin kendisinden kopmaya başlamışsa, seçimlere ve düzenin çeşitli kurumlarına karşı bir ilgisizlik ve güvensizlik eğilimi güçlenmekteyse, tehlike çanları çalıyor demektir. Ve bu noktada sorun "seçmenlerin sağa ya da 'sol'a kayması"ndan önce, yığınların sisteme güvenlerinin kazanılmasıdır. İşte bu temel sebep yüzünden bütün burjuva partileri ve sermaye kurumları, tehditle, sahte vaatlerle, her türden rüşvetle... emekçileri sandık başına çağırıp durdu.

Reformizmin de "yerel iktidarlaşma" söylemiyle katıldığı bu koro, insanlara "yurttaşlık görevleri"ni hatırlatmada adeta birbirleriyle yarıştı. Nasıl oy kullanılacağından tutun da kimin nerde nasıl oy vereceğine kadar hiçbir ayrıntının üzerinden atlamayanlar, seçim sonrası büyük bir hüsrana yaşadılar. Öyle ya, o kadar emek, çaba... Hiçbiri seçimlerin, seçimlerden çıkan sonuçların halka nasıl bir bıkkınlık verdiğini fark etmedi bile. Seçim gibi bir ölmüş eşeği

tekmelemenin kimseye bir yararı olmayacağını hala anlayamamış olanlar, umarız bu seçimlerle birlikte bu kısır döngüden çıkarlar. "Dönerim dönerim çıkmaz" denilebilecek bu fasit daireden kurtulabilmenin tek yolu, kabuğunu parçalamak, yaşamın sonsuz yeşil ağacını görmek, havasını soluyabilmektir. Bütün bunlar ancak bir devrimle, devrime duyulan bilimsel bir inançla sağlanır; içi kof bir şişinmeyle yahut denenmiş çıkmaz sokakları yeniden ve yeniden adımlayarak değil.

Aktif Boykot Etkili Oldu

Leninistler'in seçimler boyunca tek devimci politika olarak öne sürdükleri aktif boykot çalışması, yapıldığı yerlerde etkili oldu. Bazı semtlerde yapılan toplantıların, dağıtılan bildirilerin ve yapılan eylemlerin insanlarda "bunlar doğru söylüyor, bu partilerin ve bu adayların hiçbirinin bir diğerinden farkı yok;hiçbiri bizim çıkarlarımızı temsil etmiyor" düşüncesinin oluşmasında belli bir etkiye bulunduğunu söylemek kesinlikle abartı değil. Yığınlar arasında uzunca bir süredir yürüttüğümüz çalışma yüreklerinin kulakları sağır olmayan herkesçe duyuldu. İşçi ve emekçilerle kurduğumuz canlı bağ, seçim sürecinden yararlanmanın tek aracının seçimlere katılmak olmadığını apaçık ortaya koydu. Proletaryanın devrimci sınıf partisinin çağrısı birçok işçi ve emekçiye ulaştı.

Seçim sürecinde işçi sınıfının ve emekçilerin doğal kopuş eğilimlerini ve bu eğilimin güçlenmekte olduğunu doğru bir şekilde tespit ettik. Devrimci politika güçlenen bu eğilim üzerine inşa edilmeliydi. Seçimlerin sonuçları politikamızın bu konuda ne denli isabetli olduğunu kanıtladı. Boykot çalışmalarımız bu açıdan sonuç alıcı oldu. Şimdi sistemden kopan ya da kopmakta olan yığınlara gitmek ve bunlar arasında sonuç alıcı, çok somut, elle tutulur bir çalışma yürütmek daha çok önem kazandı. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Remzi Aydın Ölüm Orucu Eyleminin 287. Gününde

Ölüm Orucu Eyleminin 268. gününde zorla Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılmış ve hücrede tek başına tutulmaktadır.

21.03.2004

*Merhaba Canım Hewallerim, Günaydın Newroz
Günaydın deme zamanı çoktan geçti elbette. Ben işlerimi bitirip anca otura-
bildim mektubun başına.*

*Sabah güneşin dansı ile uyandım. Kaldığım hücreye sabah sabah giriyor; ba-
na günaydın diyor, 1,5 metrelik bir yolu kat ederek sonra terk edip gidiyor. Sabah
güneşi, tüm temizliği, sıcaklığı ile elimi yüzümü yıkıyor, yüreğimi ısıtıyor. Güç ve
kararlılık veriyor 1,5 metrelik hücre içi yolculuğunda. Tıpkı sizin sevginizin her
zaman yüreğimi ısıtması gibi. Şimdi size mektup yazarken bir yandan da şehrin
seslerini dinliyorum. Araba sesleri, kornalar, kumru ve serçelerin ötüşleri... hatta
cama turmanıp baktığımda uçan serçeleri ve bir çift kumruyu bile gördüm. Dün
akşam top oynayan çocukların sesi geliyordu. Bisiklete binmiş birisi geçiyor o-
nun sesini duyuyorum. Tam pencerenin önünde bir ağaç var. Genç bir ağaç, in-
san kolu gibi iki yana açtığı zayıf iki dalı var... Newroz'un gelmesiyle onun da
damarlarına yaşamın suyu yürüyecek. Tıpkı bizim gibi. Yıllardır hapisanenin ses-
leriyle yaşadığım için şehrin, doğanın ve yaşamın sesi çok ilginç, bir o kadar da
güzel geldi bana. Bu sesleri dinlemekten büyük bir mutluluk duyuyorum.*

*Bizim için yerin, mekanın, koşulların önemli olmadığını söylemiştik. Bir ko-
münist her yerde yaşar ve yaşama sahip çıkacak yaşam enerjisini, sevincini ye-
sertecek bir şeyler mutlaka bulur. Çünkü bizim yüreğimizin tamamı yaşama, in-
sanlara duyduğumuz sevgi ile dopdolu.*

*Gönderdiğin bütün mektupları almıştım. 2005 takvimi ve fotoğraflar için çok
teşekkürler: 2005 takvimini alınca çok şaşırmıştım. O takvimi bitirebilir miyim...
ilk bakınca hayır, demiştim kendi kendime. Çok uzun ve ben sıkılırım bu kadar u-
zun işlerden. Ama şimdi inadım tuttu, inat güçlü bir silahtır; 2005 benden kork-
sun... 2005 yılına da yiyeceğim, en azından yarısını yiyeceğim bundan emin olun,
çünkü inat ettim.*

*Canım hewalim, şimdi sen benim sağlık durumumu merak ediyorsundur değil
mi? Ben çok iyiyim. Daha önce hep iyiyim diyordum ve bu doğruydü. Şimdi ise
çok daha iyi olacağım. Her zaman dindik ayaktaım. Normal işlerimin hepsini
kendim yapıyorum. Hem de hiç zorlanmadan. Hatta sabahları hücreme pas pas
bile çekiyorum. Sıvı alımım her zaman-ki gibi çok normal. Bazı içeceklerim ilk
günlerde olduğundan daha eksik. Onları da alınca sıvı alımımı en yüksek limitine
kadar zorlayacağım. 300 gün daha ayaktaım diye inat ettim. Bu böyle olacak.
Günlerim ne kadar ilerlerse ilerlesin, eylemi sona erdirmem konusunda beni ikna
edemezler, ancak zorla müdahale etmeleri gerekir; bu da zor. Yine de benim inan-
cım üstün gelecek.*

*Sevgili Hewalim, hadi bana müsaade. Diğer yoldaşlara da kısa kısa yazaca-
ğım. Hepsini bitirince ve zarf bulunca yollayacağım. Cezaevindeki yoldaş, eşya-
larımı yollarken mektup kağıtlarını yollamış kalem yollamamış, pul yollamış zarf
yollamamış. Bir kalem buldum ama zarf ne olur bilemiyorum.*

*Seni, sizi çok seviyorum, beni merak etmeyin, her zaman çok ama çok iyi ola-
cağım. Sevgi, özlem ve bağlılıkla sınıksız kucaklıyorum sizi, DAİMA*

Remzi

NOT: Remzi Aydın'ın hastaneye kaldırıldıktan sonra yoldaşına yazdığı mektu-
bundan kısaltılmıştır.

19 ARALIK KATLIAMI SÜRÜYOR

İstanbul 2. İdare Mahkemesi, "yaşam hakkını ihlal ettikleri" gerekçesiyle, 19 Aralık 2000 tarihinde Bayrampaşa zindanında yapılan operasyona katılan katiller sürüsünün açtığı ateş sonucu bacağından yaralanan ve kan kaybından dolayı ölümsüzleşen TKEP/Leninist davası tutsağı Murat Ördemci'nin ailesinin Adalet ve İçişleri Bakanlığı'na açtığı tazminat davasında, Adalet ve İçişleri Bakanlığını Murat Ördemci'nin ailesine 109 milyar tazminat ödemeye mahkum etti.

Bu ne adaletin tecelli etmesi, ne de "yaraların sarılması"dır. Bu olsa olsa bir günah çıkarma ayini, göz boyamaya yönelik bir mizansendir. Türkiye'de faşizm, ordusuyla, polisiyle, mahkemeleriyle kurumsallaşmıştır. Yasama, yargı ve yürütmenin tüm organları buna uygun olarak örgütlenmiştir. Bu nedenle 19 Aralık operasyonunun emrini verenlerle, günler, aylar, yıllar öncesinden bunun planını hazırlayanlar ve bizzat katliamı gerçekleştirenler aynı zincirin halkalarıdır. Şimdi bu kurumlardan birisinin devrimci tutsakların lehine bir karar almış olması, bu gerçeği değiştirmez. Bu kararın yapılmak istenen, Ölüm Orucu eyleminde devrimci tutsaklara nasıl zorla müdahale ederek hafızalarını siliyorlarsa, aynı şekilde toplumunda hafızasını silmeye çalışmaktadır. 19 Aralık tarihinden önce de zindanlarda katliam oldu, onlarca Murat katledildi, 19 Aralık'tan günümüze zindanlar devrimci kanı öğütmeye devam etti. Şu anda F tipi zindanlarda 19 Aralık operasyonu bir yönüyle devam ediyor. F tipi zindanların kapatılması için Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Sanki bu durum hiç yokmuş gibi, devlet aldığı canın karşılığında para ödeyerek işin içinden sıyrılmaya çalışıyor. Bu hiçbir zaman, hiç kimseyi kandıramayacak bir mizansendir; Murat yoldaşı katledenler, ellerini bütün okyanusların suyuyla yıkasalar da kendilerini temize çıkaramazlar. Onlarca insanı katleden, yüzlercesini sakat bırakan, tepeden tırnağa bu sistemin kendisi, onun zor aygıtlarıdır. Ve hiçbir zaman tarihin hükmünden kurtulamayacaklardır.

19 Aralık Katliamını

Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar...

Şiarımızı hiç durmadan haykırmaya devam ediyoruz... İçerisine yüzlerce kahramanlığı sığdıran Ölüm Orucu eylemi yılları geride bırakırken, kararlılıkla devam ediyor... 31 Mart 2004 tarihinde bu destana bir Ölüm Orucu savaşçısı daha adını yazdırdı. Zorla müdahale için Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Ümit Günger, tecriti ve zorla müdahaleyi protesto etmek için feda eylemi gerçekleştirdi... 31 Mart 2004 tarihinde ölümsüzleşen Ümit Günger Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 110'uncu savaşçıydı...

Ümit Günger'le ilgili TAYAD'ın yaptığı açıklama.

"Ümit GÜNGER; 19 Aralık kanlı operasyonundan önce Ümraniye hapishanesindeydi. 19 Aralık operasyonu ile Tekirdağ F tipi cezaevine götürüldü. Tekirdağ F tipi cezaevinde, Ölüm Orucu direnişinin 9.ekiplerinde yer al-

dı. Zorla müdahale sonucu Ölüm Orucu eylemine bir süre ara veren Ümit Günger, daha sonra tekrar Ölüm Orucuna kaldığı yerden devam etti. Birkaç gün önce yine zorla müdahale için Tekirdağ Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Ve burada yani 29 Mart 2004 Tecriti ve sansürü ve zorla müdahaleyi protesto etmek için bedenini ateşe verdi... Bayrampaşa Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Ümit Günger, 31 Mart günü saat 9.30 civarında yaşamını kaybet-ti.

En son yazdığı mektupta şöyle diyor Ümit Günger;

"Karadeniz topraklarımıza doğru yol alıyoruz. Yelkenli takalarımızla, Mart sıcaklığıyla birlikte yelkenimize de hız vermişiz ki; artık kim tutar bizi... Değil dört duvar arasında, çelikten kafesler yaparsalar yine tutamazlar bizi, yelkenlerimizi açar gideriz... Gideriz yolumuza. Güneş bizi, bizde güneşi erken karşılayacağız."

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Karşı-devrimin saldırıları artık ülke sınırlarını aşmış durumda. Çökmekte olan sermaye egemenliği tüm dünyada halklara savaş açtı. Halklardan, emekten yana olan kim varsa "terörist" olmakla itham edilir oldu. Dünyayı acımasızca kana bulayan emperyalistler ve onların işbirlikçileri artık göstermelik yasalarını da bir kenara bıraktı.

Kendi yasalarını ayaklar altına alan sermaye devleti, düzmece gerekçelerle, hayali itirafçılarla, sözde istihbari bilgilerle devrimci-demokrat aydın insanları gece yarılarında evlerinden alıyor, ilerici kurumları talan edip mühürlüyor. Ve bunun adına da "yasadışı örgüt operasyonu" diyor!

"DHKP-C Operasyonu" adı altında İdil Kültür Merkezi, Marmara TAYAD, Anadolu'nun Sesi, Ekmek Ve Adalet Dergisi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, İstanbul Gençlik Derneği, Halkın Sesi Gazetesi, Gençlik Gelecektir Dergisi, Halkın Hukuk Bürosu basıldı. Otuzu aşkın insan gözaltına alındı. Aynı saldırı Avrupa'da dört ülke tarafından da uygulandı. Burjuva basın büyük bir şevkle "Terör Operasyonu" başlıklarını attı.

EVET! Bu bir terör operasyonudur! Uluslararası sermaye egemenliğinin emekçi halklara karşı gittikçe şiddetlenen terörist saldırılarının parçası olan bir "Terör Operasyonu!" Böylece devrimci -sosyalist hareket baskı altına alınacak, emekçilerle sosyalist hareketin birleşmesi engellenecek ve emperyalistler halkları teslim alma saldırılarını daha rahat yürütebilecek.

Ama hayır! Bu oyunu bozacağız! Saldırlara karşı dimdik ayakta durarak, devrimci dayanışmanın gereklerini yerine getirerek bu terörist saldırıları boşa çıkaracağız.

Bu terörist saldırıyı protesto ediyor, saldırıya uğrayan arkadaşlarımıza geçmiş olsun diyoruz. Yanınızdayız, omuz omuzayız.

Mücadele Birliği Platformu
03.04.2004

TEKİRDAĞ F TİPİ'NDEKİ DEVRİMCİ TUTSAKLARDAN AÇIKLAMA

Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nde bulunan devrimci tutsaklar tarafından yapılan yazılı bir açıklamada, 15 Mart 2004 tarihinde İstanbul 3 Nolu DGM'ye götürülen tutsaklara burada jandarma tarafından saldırıldığı bildiriliyor. "Beşiktaş 3 Nolu DGM'de görülen davada duruşmaya ara verildiği sırada ailesine el sallayan arkadaşlarımıza jandarma tekme tokat ve yumruklarla saldırmıştır. Saldırı sırasında bazı arkadaşlarımızın boğazları sıkılarak nefes almaları engellenmiş, gözlükleri kırılıp kafetleri parçalanmıştır."

"Tekirdağ 1 Nolu F tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan Hıdır Canpolat, Alican Erkal, Fahri Türk, Mehmet Sarar, Yüksel Okuyucu, Erkan Altun, Erdinç Yüce isimli arkadaşlarımızın yanı sıra, Gebze M Tipi Cezaevi'nden gelen Aysel Güldoğan ve Hasdal Askeri Cezaevi'nden gelen Kadir Aydın isimli arkadaşlarımız bu saldırı sırasında yaralanmışlardır.

"Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Cezaevi, Hasdal Özel Askeri Cezaevi ve

TUAD GENEL KURULU: "Yüreğini Yürekerimizin Yanına Kat"

14 Mart tarihinde Nazım Kültürevi'nde yapılan TUAD Genel Kurulu'na DETAK olarak biz de katıldık ve bir bildiğe sunduk.

Ağırlıklı olarak, İstanbul'dan katılımcıların yer aldığı Genel Kurul'da, Kürt anaları dikkat çekiyordu. Onlar, geleneksel kıyafetleri içinde, başörtülerine işledikleri keskin üzer ile ve büyük şairimiz Nazım'ın "Kadınlarımızın yüzleri acılarımızın kitabıdır" dizesini anımsatan bakışlarıyla, genel kurulun atmosferini belirliyorlardı. Barış Anaları'ndan Şeker Ana'nın yaptığı konuşma dakikalarca alkışlandı. Ana'nın bağırarak "Em dıxwazim azadi (Ben Özgürlük İstiyorum)" demesi, insanların tüylerini ürpertti. Ana, kendi dilinden o kadar içten konuşuyordu ki, sözleri bir su gibi çağlı çağlı akıyor, bir halkın yüz yıllık acılarını taşıyordu.

DETAĞ adına, salonda dağıtılan bildiğe, daha sonra divan tarafından, "Genel kurula gelen mesajlar" bölümünde okundu. Uzun bir metin olmasına rağmen insanlar dikkatle dinlediler ve güçlü bir şekilde alkışladılar. Mesajda işçilere ve emekçilere, öğrencilere, zindandaki devrimci tutsaklara yapılan saldırıların hepsinin, kapitalizmin içinde bulunduğu Yeni Evre'yle ilgili olduğu, kapitalist sistemin sıçramalı çöküşünü engellemek için baskı ve zulme başvurduğu belirtiliyordu. F ve D tiplerinin bu amaçla yapıldığı, ama tüm bu saldırılara karşı zindanlarda direnişin sürdüğü, Ölüm Orucu eyleminin de bunu gösterdiği anlatılıyordu. İmralı zindanında A. Öcalan'ın fiziksel, düşünsel, moral olarak çürütülmeye çalışıldığı belirtilen bildiğede, devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağı vurgulanıyordu. "Sana selam olsun/ zincirin, zulmin kar etmediği büyük tahammül" diyerek devrimci tutsakları selamlayan bildiğe tüm tutsak yakınlarına çağıyla sona eriyordu: "İşte şu güneşten düşen ateşe! Milyonlarca kırmızı yürek yanıyor/ Sen de çıkar göğsünün kafesinden yüreğini/ Şu güneşten düşen ateşe fırlat/ Yüreğini yüreklerimizin yanına kat"

Genel Kurul daha sonra sırasıyla gündemini takip etti ve konuşmak isteyenlere söz verildi. Mücadele Birliği'nden bir arkadaşımız konuşma yaptı ve bizlerin, içerideki devrimci tutsakların sesi olmamız gerektiğini söyledi. Ölüm Orucu Eyleminin sürdüğünü vurgulayan arkadaşımız, devrimci tutsaklar için mücadeleyi yükseltme çağrısını yaptı. □

Gebze M Tipi Cezaevi'nden gelen jandarma personeli ve o sırada mahkeme salonunda bulunan bir polislin de katıldığı bu saldırı, DGM heyeti, avukatlar ve tutsak yakınlarının gözleri önünde gerçekleşmiştir. Mahkeme salonunda başlayan saldırı ve işkence, mahkeme koridorunda da sürmüş, saldırıya 'İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek' ve 'Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz' sloganlarıyla karşılık veren devrimci tutsaklar, daha sonra ring aracına alınıp havalandırması açılmayarak saatlerce ring aracında bekletilmiş ve hiçbir ihtiyaçları karşılanmamıştır.

"Cezaevine döndüklerinde vücutlarındaki darp izlerini tespit ettirmek isteyen arkadaşlarımız, 'Adnan' isimli cezaevi tabibi tarafından adeta hakaretlere uğramış ve sevk defterine ne yazdığını, tutanaklarda nelere yer verdiğini açıklamamıştır."

Devrimci tutsaklar açıklamalarını "tüm kamuoyunu devrimci tutsaklara destek olmaya" çağırarak bitiriyorlar. □

Sibel

Olmak!...

Sibel Sürücü... Mücadeleye adanmış bir yaşam. Evet, Sibel Sürücü denince akluma gelen ilk şey bu.

Bizler, üretim insanın insanca yaşayabileceği, onurlu bir dünya için mücadeleye ediyoruz. Kavgamızda haklı olduğumuzu biliyoruz ve bu bilinci insanlara taşımaya çalışıyoruz.

Bizler, üretim araçlarının özel mülkiyete dayalı olduğu, sınıflı bir toplumda doğduk ve büyüdük. Hayatımızın her alanında (evde, okulda, işte... vb.) bizlere sınıflı bir toplumda yaşadığımız hissettirildi ve bunun sanki insanlığın ilk varoluşundan beri süregeldiği ve böyle devam edeceği izlenimi verilmeye çalışıldı.

Ezilen halklara yaşama hakkı tanınmadı. Eve sadece ekmeğe getirmek için gece-gündüz çalışmak, yemek yemek, uyumak yaşamak değildi. Yaşamak; sermayesine sermaye katmak, eğlenmek, gezmek, daha zengin olmak için diğer insanların emeğini çalmak da değildi.

Evet, bizler kendimize layık görmediğimiz bu sistemi yıkap, özgür, insanca yaşayabileceğimiz, emeğimizin karşılığını alabileceğimiz bir dünya için yola çıktık ve emin adımlarla yürüyoruz. Belki bu yolda en yakınımızı, kızımızı, oğlumuzu, yoldaşımızı güneşe uğurlayacağız. Ama asla tükenmeyeceğiz, her seferinde yeniden doğacağız. Yüreğimizle, bilincimizle bu kavgaya adadık ömrümüzü. Biliyoruz ki, emperyalist-kapitalist sistem tarihin çöplüğüne gönderilmeden, işçiler, emekçiler, öğrenciler, ezilen halklar özgürleşemez.

Burjuvazi anlayamadı devrimin susturulamayacağını, anlayamadı halkların canından başka kaybedecek bir şeyi olmadığını, zor aygıtını kullanarak baskılarla, işkencelerle, katliamlarla içerde devrimci tutsakları, dışarıda devrime yürüyen bir halkı durduramayacağını anlayamadı.

Ama biz anladık zoru zorla yıkacağımızı!

Sibel yoldaş da büyük bir inançla girdi bu mücadeleye, çelikleşti. Zindanda teslim alabileceklarini sandılar, ama olmadı. Bir Sibel'in gidip, binlercesinin geleceğini anlayamadılar. Tanklarıyla, toplarıyla, ordularıyla saldırdılar ama devrim savaşçıların yok edemediler. Devrim ve sosyalizm yolunda yürüyen savaşçıların yenilmez olduğunu anlayamadılar.

Bu uğurda "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük" şiarıyla Ölüm Orucu'na giren Sibel Sürücü'yü, 22 Nisan 2001'de güneşe uğurladık.

Ardıllarına büyük bir miras bıraktı; özgür olacağımız, onurlu bir dünyanın kavgasını bıraktı, bayrağı bizlere devretti. Bizlere düşen, bu bayrağı daha ileriye taşımak. Unutmamalıyız ki, gelecek bizim ellerimizde!

Anısını kavgamızda sonsuza dek yaşatacağız...

**DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!**

Akdeniz'den DÖB'lü Bir Öğrenci

"Bir Avuç Asalaklar Sınıfını Dağıtabiliriz"

28 Mart seçimlerinden hemen bir gün sonra işçi bir arkadaşla seçimlerle ilgili yaptığımız söyleşiyi siz Y.E. Mücadele Birliği okurlarıyla paylaşmak istedik. "Her dergi okurumuzun aynı zamanda aktif dağıtımçı ve muhabir olmaları gerekiyor" çağrısına uygun olarak, dergimize olan sorumluluğumuzun bilincindeyiz ve her dergi okurunun, bulunduğu fabrika, okul vb. yerlerde karşılaştıkları olayları bizlerle paylaşmalarını istiyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği : Yıllardır hükümetler değişiyor, sizce TC devletinin ve zenginlerin yönettiği bir toplumda işsizlik, yoksulluk sağlık vb. sorunlarımız çözülür mü veya çözüleceğine inanıyor musunuz?

Veysel Ulusoy: İnanmıyorum.

Y.E.Mücadele Birliği : Yukarıda belirttiğimiz sorunlar nasıl çözülebilir?

Veysel Ulusoy: İşçilerin, emekçilerin birleşmesi gerekiyor. Almanya'da işsizlere para veriliyor, çalıştığımız ülkede emeğimizin değerinin karşılığını alamıyoruz. İşçilerin birleşmesi ve sistemi değiştirmemiz gerekiyor. İşçilerin emeğinin değerini tam aldığı sosyalist bir toplumu kurmalıyız Küba'da olduğu gibi. Partiler bir tek seçimlerde bizlerle ilgileniyor, bunun da sebebi bizleri kandırıp oy istedikleri için. Seçimler bitince de arayıp sormuyorlar.

Y.E.Mücadele Birliği : İşçi Komite ve Konsey'lerinin ülkelerimizde oluşturulması, radikal eylemlerle iktidarın ele geçirilmesine nasıl bakıyorsunuz?

Veysel Ulusoy: Böyle komitelerin oluşması şart. Bu komitelerle bizleri hor gören ekonomik ve sosyal yaşamımızı çekilmez hale getiren, üretmeden tüketen bir avuç asalaklar sınıfını dağıtabiliriz, dağıtmalıyız da, buna mecburuz... Bu sistemde insanların yuvaları yıkılıyor, insanlar, pazardan artık meyve ve sebze toplayarak yaşamaya, hayatta kalmaya çalışıyor. İnsanların ayırım, gayrım olmadan insanca yaşayacağı toplum, sosyalist toplumdur, bunun için mücadele etmeliyiz.

Y.E.Mücadele Birliği : Bu sıcak sohbetten dolayı size teşekkür ediyoruz.

Veysel Ulusoy: Ben teşekkür ederim.

Y.E.Mücadele Birliği Okuru

FİLİSTİN DEVRİMİ DİNCİ GERİCİLİĞİ DE AŞACAKTIR

Siyonist İsrail devleti, Hamas'ın ruhani lideri Ahmet Yasin'i tekerlekli sandalyesinde katlettiğinde, kimilerinin yüreği ağzına geldi. Ne yapıyordu bu Şaron, bu yolla bütün uzlaşma umutlarını yok etmiyor muydu? Sanki Filistin'de her şey, Hamas'ın alacağı tavra bağlıymış gibi, herkes Ahmet Yasin'in ölümüyle barışın da öldüğünü söyledi. Hamas, Filistin'in uzun mücadelesinde "dünkü çocuk" sayılır. Yarım asrı aşan savaşı Filistin halkı, siyonizmle uzlaşmak temelinde sürdürdü. Burjuva dünyanın "eyvah!" nidaları arasında, cenazeye katılan yüzbinlerce Filistinli, kefiyelerinin altında öfkeden patlayan haykırışlarıyla, "durun bakalım", diyor, "uzlaşmayı biz çoktan gömmüştük."

Siyonist İsrail ve onun koruyucu gücü ABD, öteden beri bu gerçeğin farkındaydı. Avrupalı emperyalistlerin Oslo Anlaşması'yla kurdukları hayal köprüleri, 2. İntifada'nın başlamasıyla tek tek yıkılıyordu. Bu tarihten sonra, siyonizm, Filistin halkının direnişini yok etmek için, kudurmuş köpekler gibi saldırdı. Cenin'de yaşanan katliam, hafızalarda henüz tazedir. Katliamlar yetmeyince, Filistin'i fiilen bir kez daha bölen utanç duvarı yükseldi. Sokaklara protesto için çıkan Filistinlilere füzeler ve tank ateşiyle saldırdılar. Hızını alamayan siyonizm, Filistin bankalarındaki milyonlarca dolara, tıpkı bir haydut gibi el koydu. Direnişin toplumsal ve ekonomik alt yapısına yönelerek, yüzlerce dükkanı yerle bir etti, yıktı. Evleri yıkıldığı için çadırlarda yaşayan ailelerin çadırları yakıldı. Bütün dünyanın gözleri önünde cereyan eden bu dehşet ortamında, halen daha barış-uzlaşma düşleri görenler, budalalığın öte-

si bir saflık taşıyorlarsa, bilinçli palavracılardır.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin İlk Adımları

Çin sınırından Cebelitarık'a kadar, buradaki ülkelere "demokrasi ve insan hakları" yalanıyla tam ilhak girişimi başlatan ABD'nin, Büyük Ortadoğu Projesi'nde, Filistin sorununa ilişkin bir çözüm önerisi bulunmuyordu. Çünkü ABD'nin efendileri çok iyi biliyordu ki, bu topraklarda siyonizmi yok etmeden, çözüm mümkün değil. Büyük Ortadoğu Projesi, bu gerçek üzerine kuruldu. Projede sorunların merkezine Filistin değil Irak'taki direnişin konulması, Filistin'i göz ardı etmek ya da küçümsemek anlamına gelmiyordu. Tersine, sorunun çözümsüzlüğü, Büyük Ortadoğu Projesi'ne gerekçe yapıyordu. Filistin sorununu bir "terörizm sorunu" olarak göstermek, Büyük Ortadoğu Projesi'ni başlatanlarca önemliydi ve bu konuda adım atmaya başladılar.

İsrail ve Türkiye dışında Büyük Ortadoğu Projesi'ne destek olan bölge ülkesi yok. ABD'nin Avrupa içindeki kutsal ittifakı, İngiltere, İtalya ve İspanya ise, emekçilerin yoğun ablukası altında. İlk gedik İspanya'da açıldı. Blair ve Berlusconi, artık hiç rahat değil. Bu haliyle Büyük Ortadoğu Projesi, ölü doğmuş bir çocuktur. Bu çocuğu yeniden diriltmek işi, ABD'yle birlikte Türkiye ve İsrail'e düştü. Türkiye, bölgenin "model ülkesi" olarak komşularına, "bizim gibi yapın, yoksa sonunuz yakın" mesajı taşımaya girişti. İsrail de Filistin sorununu bir "terörizm" sorunu haline getirebilmek için

kolları sıvadı. Ama bu imkansız görevi nasıl başarabilirdi ki? Dünyanın milyonlarca emekçisi, defalarca "Hepimiz Filistinliyiz" diyerek sokakları doldurmuş muydu? Bu büyük sempatiyi yok etmek mümkün değildi, ama pasifize edilebilirdi. Filistin savaşımında, dünya halklarının sempatisini uyandırmayan aktörlerin öne geçmesi için adım atılmıyordu. Şeriatçı, gerici ideolojisiyle Hamas, bu görev için biçilmiş kaftandı. Tekerlekli sandalyesinde, Hamas'ın yalnızca sembolü olan Ahmet Yasin, bu nedenle katledildi. Filistin mücadelesinde Hamas gibi şeriatçı-gerici aktörlerin öne çıkması, Büyük Ortadoğu Projesi'ne de kan taşıyacaktı. Büyük Ortadoğu Projesi, söylemini, "radikal dinciliği taşıyıp, tehlike olmaksızın çıkarmak" yalanına dayandırıyor.

Hamas'ın Yeni Görevi

Hamas, emperyalizmin "Yeşil Kuşak" projesinin çocuğu olarak doğdu. Merkezi Mısır'da olan Müslüman Kardeşler'in Filistin şubesi olarak, bu topraklardan, devrimci ve sosyalist düşüncenin gücünü dengeleyebilmek için, bizzat Suudi Arabistan tarafından beslendi. Birinci İntifada'nın başlamasına dek, bu mücadele için tek damla kan dökmeyen Hamas, tabanında topladığı gençliğin İntifada hareketine katılmasıyla, Filistin sorununu sahiplenmek zorunda kaldı. Hamas'ın görevi, FKÖ çatısı altında toplanmış devrimci ve sosyalist güçlerin etkisini kırmaktır ve bu yolda MOSSAD'dan

destek aldı.

Oslo barış sürecine ve kurulan Filistin özerk yönetimine katılmadılar. Böylece, özellikle Gazze Şeridi'nde önemli bir destek buldular. Oslo süreci, Hamas'ın etkisinin en yüksek olduğu yıllardı. 2. İntifada ile Filistin halkı topyekün silahlı savaşıma girdiğinde, devrimci ve sosyalist örgütler, kendi tabanlarını yeniden topladılar ve Hamas'ın popülaritesi gün geçtikçe düşmeye başladı. Oslo sürecinde %40'lara varan destek, son yıllarda %25'lere gerilemişti.

Hamas'ın intihar eylemcileri, aşağılanan, inanılmaz bir vahşete uğrayıp bir şey yapamayan Filistin halkı için bir varoluş çığılığı gibiydi. Ama Filistin halkı birincisinden farklı olarak, silahlı bir direnişle yürüttüğü 2.İntifada'da siyonistlere karşı savaşmayı, onların ele geçirilmez sanılan tanklarını imha etmeyi öğrendikçe, Hamas'a duyulan sempati sönmeye yüz tuttu. Üstelik Hamas, gerek eylemleriyle, gerekse ideolojisiyle, Filistin topraklarında yeşeren toplumsal devrimin önünü tıkıyordu. Filistin topraklarında dinin etkisi, diğer Arap topluluklarında olduğundan farklıdır. Bu topraklar, çok daha özgürlükçü, demokratik bir bilince beşiklik yapar. Sosyalist dünyanın Filistin halkı üzerindeki etkisi, bu halkı dinci-gerici ideolojilerden her zaman uzak tuttu. Ancak, İslamiyet, bir kültür ve kimlik bileşeni olarak yaşatıldı. Bu yüzden Filistin topraklarında, namaz kılan Marksistlere adım başı rastlamak, hiç şaşırtıcı değil. Filistinlilerin bu devrimci-demokratik bilinçleri, dünya emekçilerinin sempatisini kazanmada temel oldu.

Emperyalizm ve siyonizm, Filistin sorununda Hamas'ı ön plana çıkartarak, dünya halklarında uyanan ve harekete geçen Filistin sempatisini pasifize etmeyi hedefliyor. 20 yıldır yapmaya çalıştıkları bu değil miydi? Başaramadılar. Tüm devrimci sosyalist hareket ve örgütler, Filistin'den uzakta sürgündeyken, meydan bu gericilere kalmıştı. Şimdi, 2.İntifada, devrimci sosyalistleri kopmazcasına bu topraklara bağladı. Siyonizmin hiç başarı şansı yok.

Büyük Ortadoğu Projesi ile birlikte Filistin sorununu "terörizm" sorunu haline getirmek, bir Arap gazetecinin sözleriyle, "ortaya inanılmaz yıkıcı bir güç" çıkaracaktır. Bu tür güçlerden Ortadoğu'da çok var. İşte Irak'ta direniş savaşı, gerici Arap rejimlerinde, ezilen ulusların, gençliğin, kadınların önlenemeyen değişim istemleri. Bu yıkıcı güç en başta Ortadoğu'nun gerici rejimlerini, bu rejimler üzerinde yükselen ABD hegemonyasını ve kaçınılmaz olarak siyonizmi çoktan hak ettiği mezar çukuruna fırlatacaktır. Emperyalizm ve siyonizmin yarattığı her dehşet tablosu, bu mutlu günü yakınlaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.

Son sözlerimiz, bu topraklarda yaşayan emekçilerimize. Filistin Devrimi, otuz yılı aşkın bir süredir, yaşadığımız topraklar için bir devrimci odak oldu. Filistin, bu ülke halklarına çok şey verdi. Şimdi, bu ülkede, gericilerin, dinci burjuvaların Filistin sorununu sahiplenmelerine izin vermemek gerekiyor. Emekçiler, bu dinci burjuvaları iyi tanırlar. Filistin Devrimi'nin emekçilerin gözünde sempatisini kaybettirecek bu gelişmeyi önlemenin bir yolu, dinci burjuvalarla politik ilişkileri kesmektir. Irak Savaşı ve Filistin sorunu etrafında, kimi reformist ve oportünist çevreler tarafından ısrarla sürdürülen bu ittifakın, son tahlilde Büyük Ortadoğu Projesini başlatanların ekmeğine yağ sürmek olduğu artık görülmeli.□

SARIGAZI'DE SEÇİMLERİ AKTİF BOYKOT KAZANDI!

8 Mart, 12 Mart, 13 Mart, 16 Mart, 21 Mart...

İşte böylesine yoğun bir ayı geride bıraktık. Emekçi kadınların özgürlük mücadelesini, şanlı Gazi Ayaklanması'nı, üç komünist işçinin idam edilmelerini, Beyazıt'ta gerçekleşen öğrenci katliamını ve Newroz'un isyan ateşini devrim ve iktidar yürüyüşüyle birleştirdiğimiz Mart ayı, seçimler süreciyle sona erdi. Yaşanan bütün gelişmelerde olduğu gibi, seçimler sürecinde de devrim ve iktidar bilincini kitlelere taşıdık.

28 Mart seçimleri, bizler için politikalarımızı emekçi kitlelere ulaştırabilmenin bir aracı oldu. Sürekli bahsedilen ve seçimlere katılmanın gerekçesi haline getirilen "seçim kürsüsünden yararlanma"yı, bizler de seçimleri aktif boykot ederek gerçekleştirdik.

Öncelikle işe Aktif Boykot Komiteleri'ni oluşturarak başladık. Komite olarak, 28 Mart'a kadarki zaman sürecinde kendimize bir eylem takvimi çıkarttık. Komite ilk olarak aktif boykot çalışmasını yürütecek olan arkadaşlarımızı, seçimler hakkında bilgilendirme amaçlı bir toplantı gerçekleştirdi. Bu toplantıda;

- Sistemin nasıl bir çıkışsızlık içerisinde olduğu,
- Sistemin seçimlere niçin ihtiyaç duyduğu,
- Seçimlerin nasıl bir aldatmaca olduğu,
- İnsanların, özellikle işçi ve emekçilerin nasıl sistemden kopuş içerisinde olduğu,
- Oportünizmin ve reformizmin bu seçim aldatmacasına nasıl alet olduğu,
- Aktif boykot politikasının ne olduğu,
- Emekçi sınıfların sistemden kopuşunu hızlandırmak için aktif boykotun zorunluluk olduğu konuları değerlendirildi.

Toplantının ardından ev sohbetleri ve bir ev toplantısı gerçekleştirdik. Bir belediye başkan adayının da katıldığı toplantıda seçimlerin sınıf egemenliğini gizlemeye yaradığı, bir aldatmacadan ibaret olduğu, emekçi kesimlerin seçimlerde hiçbir çıkarının olmadığı, emekçilerin kendilerini kesin kurtuluşa götüreceği olanın devrim ve iktidar olduğu... vs. sohbet ortamında anlatıldı. Yirmiyi aşkın kişinin katıldığı toplantı, başkan adayının kalkmasından sonra kendini kaynaşma ortamına bıraktı. Geç saatlere kadar sü-

ren sıcak sohbetimizde emekçi arkadaşlara nihai kurtuluşun kendi kollarımızda olduğunu anlattık.

Aktif boykot çalışmalarımız tabii ki sadece evlerle sınırlı kalmadı. Mücadele Birliği Platformu'nun çıkardığı "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş", "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde" yazılı yüzlerce pullamayı da Sarıgazi'nin en işlek yerlerine yapıştırdık. Bunun dışında binlerce bildirimizi Sarıgazi halkıyla buluşturduk.

Bildiri dağıtımını elden yaptığımız için insanların seçimler hakkındaki düşüncelerini çok rahat gözlemleyebildik. Atölyelere gittiğimiz ilk anda işçilerin düşünceleri gözlerinden okunabiliyordu: "Bunlar da oy için geldi"... Ama bu düşünceleri biraz konuştuğundan sonra yerini şaşkınlığa bırakıyor ve birden aramızda sıcak bir sohbet gelişiveriyordu. Sesli ajitasyonlarımız ve sohbetlerimiz esnasında "ben zaten oy kullanmayacağım", "bunlar, sadece seçimden önce bizim halimizi-hatırımızı soruyor", "çok doğru söylüyorlar, seçimlerin bize ne faydası olacak ki?" sık karşılaştığımız tepkiler oldu. Bizleri en mutlu eden ise, başta işçiler olmak üzere kimsenin bu sistemden hiçbir beklentisinin olmaması idi. Geliştirdiğimiz yüzlerce sohbet esnasında, 3-5 kişinin, "AKP gelse daha mı iyi olur?" tepkisinin dışında hiçbir tepkiyle karşılaşmadık, aksine düşüncelerimizi desteklediklerini söylemeleri ve bildirimlerimizi kapış kapış almaları, emekçi halkların seçimler karşısında ki doğal eğiliminin boykot olduğunun göstergesiydi.

Pazar yerlerinde, işyerlerinde, kahvelerde ve sokaklarda gerçekleştirdiğimiz bildiri dağıtımları ve sesli ajitasyonların ardından seçimler sürecinin son gününe girdik.

27 Mart günü bütün partilerin seçim çalışmalarını gerçekleştirdiği son gündü. Kimisi konser düzenledi, kimisi konuşmalar yaptı, yani son günde insanların gözlerini boyamak amacıyla ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Bizler de çalışmalarımı-

zın son gününde iyice aktif boykota yoğunlaştık. Erken saatlerden başlayarak bildiri dağıtımı ve kuşlamalar yaptık. Demokrasi Caddesi'ni baştan sona yürüyerek sesli ajitasyon yaparak herkesi aktif boykota çağırdık. Dikkatle bizleri izleyen insanlara bildirimlerimizi dağıttık, kuşlamalar yaptık. Bu esnada Demokrasi Caddesi'ni meydana bağlayan noktada bir inşaata Devrimci İşçi Komiteleri tarafından bir pankart asıldı. "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde" yazılı pankart geç saatlere kadar asılı kaldı.

Ve saatler 18.00'i gösteriyordu ki, seçim yasağı devreye girmiş oldu. Artık bütün Sarıgazi, seçim gürültüsünden kurtularak sessizliğe büründü ve seçimleri beklemeye başladı.

Sessizliği Yırtan Bir Ses: Sandığa Gitme Çözüm Devrimde!

Bu sessizlik çok uzun sürmedi. Devrimci İşçi Komiteleri'nin düzenlendiği meşaleli sokak gösterisi, seçimleri sessizce bekleyen Sarıgazi'de sessizliği yırtan ses oldu. Saat 20:00 civarında bir ara sokaktan, meşalelerin tutuşturulmasıyla başlayan eylem, Demokrasi Caddesinde yürüyüşle devam etti. "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde, DİK" pankartının açıldığı yürüyüş boyunca sık sık, "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Seçimler Aldatmacadır", "Ya Devrim Ya Ölüm" sloganları atıldı. Bu sessizlik ortamında Devrimci İşçi Komiteleri'nin bu çıkışı adeta bir şok etkisi yarattı. Çevrede eylemi izleyen bir çok insanın şaşkın, bakışları bunun göstergesiydi. Kuşlamaların sık yapıldığı eylem, meşaleleri düzgün bir şekilde caddenin ortasına bırakarak kayıpsız sona erdirildi.

Seçim Günü... Aktif Boykot Çalışması Devam Ediyor!

Artık bugün seçim günü. Bir çok insan seçimlere gidecek, oy kullanacak. Ama çalışmalarımız yine de son bulmadı. Seçim gününe bıraktığımız seçimleri boykot pullarımızı seçimlerin yapıldığı okulların çevrelerine sabahın erken saatlerinde yapıştırdık. Ve yine Devrimci İşçi Komiteleri tarafından "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde, DİK" yazılı pankart Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan tel örgülere asıldı. 4-5 saat asılı kalan pankart jandarma tarafından indirildi.

Seçimlerin son gününde jandarmanın kamyon kamyon askerlerle, akreplerle yoğun önlem aldığı görüldü.

Seçimlerin ardından Türkiye genelinde %25 olan boykot oranının Sarıgazi'de de %30 civarında olduğu görüldü. Zaten bu da emekçi halklarımızın nasıl bir eğilim içerisinde olduğunu ve bizim de aktif boykot politikası hakkında ne kadar haklı olduğumuzu gösterdi.

Sarıgazi'den Leninistler

ANTEP'TE NEWROZ

Kürt halkının ezilmişliğe, sömürüye karşı başkaldırısına dönüşen Newroz ateşini, Antep'te yakmak için sabah erkenden kalktık. Newroz kutlamaları, saat 10.00'da İstasyon Meydanı'nda başlayacaktı. Genç leninistler, bir bir toplanma yerine gelmeye başladılar. Her şey tamamlandıktan sonra, müzenin karşısındaki fuar kapısının önünde "Newroz Piroz Be Mücadele Birliği" yazılı pankartımızı açarak kortejimizi "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganıyla oluşturduk. Alana doğru yürüyüş sırasında "Newroz Piroz Be", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Zindanlar Yıkılsın Tutuklara Özgürlük", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak" sloganları ile arama noktasına geldik. Burada pankartımızı içeriye almayacaklarını söylemeleri üzerine, biz de pankartı kesinlikle vermeyeceğimizi ve eyleme pankartımızla katılacağımızı söyledik. Bir süre çatışma ve

ışmaların yaşanması üzerine çatışma çıkacağına anlayınca izin verildi. Ve "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganıyla kortejimizi oluşturarak alana doğru yürüyüşe geçtik. Leninistlerin kararı ve militan duruşu bir kez daha galip gelmişti. Alanda Kürt halkının yöresel kıyafetleriyle kadınlar ve çocuklar baharı ve özgürlüğü simgeliyordu. Gençlik kabına sığmaz bir coşkuyla hareket halindeydi. Alana "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganıyla girdik. Bir çok insan daha ilk andan sloganı sahiplenerek katıldı. Daha sonra "Disa Disa Serhıldan Biji Azadiya Kürdistan" sloganıyla birlikte Kürt gençleri çevremizde toplanmaya başladılar. Bedenlerinden, yüksek bir insan kulesi oluşturarak pankartımızı yukarıya kaldırıp dalgalandırmaya başladılar. Çevredeki gençler "en hareketli yer burası, burada kalalım" diyorlardı. Tertip komitesinin bir dakikalık saygı duruşundan sonra konuşmaları başladı. Şiirler okundu ve Kürt halkının yarattığı değerler ve ödediği bedellere değinildi. Biz de "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar" sloganlarıyla alanı yankılandırmaya devam ettik. İstasyon Meydanı'ndaki binanın önündeki birinci kattaki cama çıkarak pankartımızı bir saate yakın orada dalgalandırdık. Daha sonra pankartımızın çevresinde

oluşturulan, sürekli katılımlarla büyüyen bir grupla birlikte, ateşin yanında halay çektik. Kürt halkıyla birlikte sık sık "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganını haykurdık. Gençlerle yaptığımız sohbetlerde, Kürt halkının ödediği bedelleri ve yarattığı değerleri sahiplenmeleri gerektiğini ancak gerçek kurtuluşun, ortak düşmana karşı ortak mücadele ile devrim ve sosyalizm için savaştan geçtiğini, Newroz'un da bu perspektifle ele alınması gerektiğini anlattık. Eğer Newroz, egemen sistemle uzlaşmanın veya seçimlerin propagandasının yapıldığı bir gün haline getirilirse, bir şekilde içinin boşaltılacağına, bunun kazanım değil, zarar getireceğini söyledik.

Newroz, Ozan Çiçek ve Koma Kexoka Aşiti grubunun dinletisiyle devam ederken, biz de sloganlarımızı gübür bir şekilde haykırıyor ve sohbetlerimize devam ediyorduk. Newroz ateşini daha da harlandırıyorlardık. Polisin bizim gruba ilgisi yoğunlaşmaya başlamıştı. Newroz alanından ayrıldıktan sonra da baskıları devam etti. Daha sonra Newroz'a, Mücadele Birliği pankartıyla katılan bazı gruplar ve okurlarımızın önerileri polislerce kesilerek, kimlik kontrolleri ve tacizler yaşandığını öğrendik. Kürt halkının canlılığı, dinamizmi, özgürlük mücadelesinin yarattığı bilinç, hem karşı devrimin, hem de reformist politikaların yıkılmasını getirecektir. Antep'te Newroz'un verdiği önemli derslerden biri buydu: bir yanda özgürlüğe susamış ve yaşam koşulları her geçen gün kötüye giden bir halk ve onu durdurmaya, engellemeye, kurtuluşunu geciktirmeye çalışan değişik sınıf ve katmanların değişik politikaları araç ve yöntemleri. Biz leninistler bu bilinç ve kararlılıkla Kürt halkıyla birlikte ısrarla devrime yürüyeceğiz.

Antep Mücadele Birliği Platformu

Gazi Emekçileri Sandığa İlgil Göstermedi

Yıllardır halkı sisteme bağlamak için seçim çalışmaları yapılır. İşte yine bir seçim süreci. Sokaklar, caddeler seçimlere girecek partilerin bayrakları, pankartları, adayların resimleri ile dolu. Her gün bir yerlerde adaylar, parti başkanları bizi hangi yollardan dolandıracaklarını anlatıp duruyorlar. Çevrelerinde parayla tuttıkları adamlar da alkışlarla bu sahtekarlara destek veriyorlar. Ortalama sol da bu duruma ortak oluyor. Ve hatta mahallelerde seçim çalışmalarına erken başlayanlar da bizim ortalama soldu. Yıllardır sömürülen, baskı, zulüm, acı, kan, göz yaşı, açlık gören halka devrim mücadelesini göstermek yerine muhtarlık ya da belediye seçimlerini kazanmanın derdine düştüler. Bizler ise bunun tam tersini düşünüyoruz. Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrim için koşullar uygundur. Emekçilerin öfkesini sandığa gömemeyiz.

Mücadele Birliği Platformu olarak seçim sürecinde Gazi Mahallesi'nde bir dizi boykot çalışması yaptık. Üzerlerinde "Seçimleri Boykot Et Devrim İçin Savaş", "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde"

yazılı pullamalarımızı Gazi'nin dört bir yanına yaptık. Boykot etmemizle ilgili olarak emekçilerle sohbetler ettik. Pazarlara çıkıp bildirilerimizi dağıtıp, neden sandığa gitmemeleri gerektiğini konuştuk. Kuşlamalarımız emekçilerin oldukça ilgisini çekiyordu. Konuştuğumuz işçilerin, emekçilerin çoğu da bizim gibi düşünüyor. Kendiliğinden oluşmuş bir boykot eğilimi var zaten. "Bu devlet bizim değil, niye oy verelim ki", "hangisi gelse aynı, oy vermeyeceğim" diyor emekçilerin bir çoğu. Diğer çevrelerin aksine bizler, mitinglere gitmek çağrısı yapan pankartlar yerine emekçilere sandığa gitmelerini için üzerinde "Seçim Değil Devrim" yazılı pankartlarımızı Gazi Köşe durağına ve cemevi durağına astık.

Yaptığımız tüm faaliyetlerimizde olduğu gibi, bu çalışmalarımızın da işçi sınıfı ve devrim mücadelesi açısından önemini biliyoruz. Sabah saat 06.30'dan 07.30'a kadar duraklarda araç bekleyen işçilere bildirilerimizi dağıttık. İşçiler bizi desteklediklerini ve çalışmalarımızı yakından takip ettiklerini söylediler. Seçim sonuçlarında ise, Gazi Mahallesi'nde her 100 seçmenden 47'sinin sandığa gitmediği anlaşılıyor. Bu yüksek oy vermeme oranı, emekçilerin sistemden kopuşunun en somut örneğidir. Ve bunda bizim emeklerimizden de mütevazı etkisinin olduğunu bilmek, bize gurur veriyor.

Gazi'den Leninistler

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

VI. BÖLÜM

Esnek Üretim /Çalışma ve Örgütlenme Sorunları:

Kapitalizmle birlikte, basit elbirliğiyle manifaktürlerde çalışan zanaatkarlar, fabrikalarda proletarya ordusunu yaratmaya başladılar. Üretim bandının başında çalışan her işçi, aynı makinenin birer parçası, aynı yaşam biçiminin aynı çıkarlarının birer ortakları oldular. Kapitalist için daha fazla artı-değer, işçilere daha fazla çalışma ve daha az ücreti dayatıyordu. Ağır rekabet koşullarında kapitalist için bu “zor”, yaşamsal değerdeydi. İşçi için ise insanca yaşayabileceği bir ücret ve sosyal gelişimi için ihtiyaç duyduğu fazla zaman, ölüm kalım mücadelesiydi. Bu uzlaşmaz çelişki kapitalizmle birlikte doğdu ve bugün iç savaşlar, çatışmalarla sürüyor. İşçi sınıfının iki yüz yıllık savaşı, sayısız grevler, çatışmalar, iktidar mücadeleleri ve örgütlenme modelleri, ona ağır bedeller ödetti, ama karşılığında azımsanmayacak bir birikim kazandırdı. Burjuvazi de aynı şekilde saldırılar, katliamlar, savaş, yok etme, yıldırma vb. yöntemlerle kimi zaman geri adım atmak zorunda kaldı, kimi zaman saldırılarını yoğunlaştırıp daha fazla taviz koparmaya çalıştı.

Sınıflar mücadelesi, burjuvaziye de işçi sınıfına da pek çok deneyim kazandırdı. İşçi sınıfı, iş hukukunu kazanırken burjuvazi de bu kazanımları nasıl dağıtıp, lehine çevirebileceğini öğrendi. Kapitalizm varolduğu sürece de her iki sınıf açısından bu amansız savaşın dinmesi beklenemez.

Burjuvazinin tüm bu deneyimlerinin sonucu, 70’li yıllarla birlikte esnek üretim/çalışma, işçi sınıfına dayatıldı. Tıpkı teknoloji gibi, esnek üretim modelleri de üretimin nitelik gelişiminin bir sonucu olsa da, kapitalizmin elinde birer saldırı araçlarına dönüştüler.

Burjuvazinin esnek üretim/çalışma modelleriyle sınıfsal çıkarları açısından ulaşmayı tasarladığı başlıca hedefler şöyle sıralanabilir:

-İşçilerin fiziki ve moral gücünü parçalamak, kitlesel biralıktan doğan üstünlüklerine son vermek.

-İşçilerin örgütlülüklerini dağıtmak, işçiyi eve ya da küçük bir grubun içine hapsederek sınıftan koparmak, öncülerin işçilerle buluşmasını zorlaştırmak.

-Sınıfın içerisinde farklı çıkar katmanları oluşturarak (çekirdek işçi, taşeron işçi, sözleşmeli işçi vb.) güçleri bölmek ve sınıf içi çatışmalar yaratarak hedefi şaşırtmak.

Burjuvazi tüm bu saldırıları hayata geçirebilmek içinse aşağıdaki araçları kullanıyor:

-İş içinde birbirini denetleyen işçi grupları oluşturmak suretiyle çıkar çatışmaları yaratıyor. Örneğin performans ya da parça başı ücretlendirme yoluyla işçileri birbirine rakip hale getiriyor. İşçi, ancak diğer grubun üyelerinden fazla çalışırsa yaşayabileceği bir ücret kazanabilir hale geliyor. Böylece en yakındaki sınıf yoldaşını düşman olarak görmeye zorlanıyor. Kapitalist zor, bu ve benzeri pek çok yöntemle daha fabrikada/atölyede başlıyor.

-Sarı sendikalar, reformist ve oportünist hareketler yoluyla işçilerin pasif, uzlaşmacı, sınırları belirlenmiş, yasal kurumlar içinde yer almalarını sağlayarak yakın tehlikeden kurtulmaya çalışıyor.

-İşçilerin örgütlerine, önderlerine saldırıyor; onları sınıftan uzaklaştırmanın her yolunu deniyor. Hapsetme, katletme, marjinalleştirip uzaklaştırma...

-Devletin kolluk güçlerine, sivil faşistlere yüksek maddi kaynaklar ve geniş yetki alanı sağlıyor. Saldırıları ve katliamlarla her türlü hareket bastırılmaya çalışılıyor.

-Eğitim ve basın yoluyla çürümeyi, yozlaşmayı ve yabancılaşmayı derinleştirerek, işçilerin kendi kültürlerini ve yüksek insani değerlerini oluşturmalarına engel oluyor.

Tüm bu saldırılar karşısında işçi sınıfı da, iki yüz yıl öncesine oranla daha birikimli, olduğunu eylemlerinin nitelik yükselişleriyle gösteriyor. Tüm bu saldırılar karşısında işçi ve emekçilerin sahip oldukları birikim, tüm dünyada ve ülkelerimizde iktidar mücadelelerini daha da sertleştirecektir. Son olarak, esnek çalışma ve esnek üretim saldırılarına karşı işçilerin yapmaları gerekenleri sıralayalım:

-İşçiler tüm mücadelelerini iktidara yönlendirmeliler. Kapitalizmin her saldırısına karşı varolan mevzileri savunma mantığıyla hareket edenlerin ne kadar geriye düşüklerine tanık olduk. Kapitalist mülkiyet ilişkileri sürdüğü müddetçe hiçbir kazanım kalıcı olmayacaktır. “İktidar dışında her şey hiçbir şeydir”. Sınıfın enerjisini sistemi onarmak, sorunlarını çözmeye çalışmak ya da uzlaşma noktası aramak için harcamak, daha büyük katliamlar için kapitalizme zaman kazandırmaktan başka bir şeye yaramaz.

-İşçilerin, toplumun tüm kesimlerinin mücadelelerini birleştirecek birikim ve öngörüleleriyle onu iktidara taşıyacak proletaryanın devrimci sınıf partisini, işçi sınıfı partisini tanımları ve etrafında birleşmeleri ancak zaferi olanaklı kılar. Tarih, örgütsüzlüğü nedeniyle katliamlarla bastırılmış pek çok ayaklanma örneği ile doludur.

-Kapitalizme karşı mücadele, işçileri oyalamaya, dolayısıyla sistemi kurtarmaya kilitlenmiş tüm yasalıcı, reformist, oportünist, sendikalist, ekonomist anlayışlara karşı mücadeleyle birlikte yürür. İşçiler için reformizmin teşhir ve tecridi yaşamsaldır.

-İşçiler önderlerine sahip çıkmadıkça kurtuluş yüzü görmezler. Tüm devrimlerin ilk adımı olan devrimci tutsakların özgürleştirilmesi, işçilerin iktidara giden yollarını açmaları anlamına gelir.

-İşyerlerinde her türlü ayrımcılığa karşı mücadele verilmesi, toplumun tüm diğer sınıf ve katmanlarının sorunlarına sahip çıkılmasıdır.

-İşçilerin öz denetim, mücadele ve iktidar organları komiteler, her mahallede her işyerinde zaman kaybetmeksizin örgütlenmelidir. Üretim ölçeğini küçültüp parçalara ayırarak ve birbirlerinden uzaklaştırarak örgütlenmenin önüne geçmeye

çalışan burjuvaziye karşı en etkili silahlarımız, yasalarla sınırlandırılmamış, yaratıcı eylemleri hemen harekete geçirebilen, proletaryanın devrimci sınıf partisi önderliğindeki komite ve konseylerimiz olacaktır. Mücadele, ayaklanma ve iktidar organları komiteler, her koşulda ve her yerde örgütlenme esnekliğine sahiptirler. Komiteler, işçi ve emekçilerin varolan örgütlenmelerini de devrimin hizmetine sokacaklardır.

Tüm dünyada ve ülkelerimizde emekçilerin daha yaratıcı, işçi sınıfının kendi yasalarından başka yasa tanımayan, daha sert ve kitlesel eylemlerine tanık olacağız. İşçi sınıfı ve emekçiler burjuvazinin korkularını boşa çıkartmayacaktır. □

İKİTELLİ'DE AKTİF BOYKOT ÇALIŞMASI

Beş yılda bir yapılan yerel seçimler, milletvekili seçimlerinde olduğu gibi, işçilere ve yoksul emekçi sınıflara yıllardır söylenen yalanlar ve vaatlerle geride kaldı. Burjuva partiler, sosyal reformistler ve bağımsız aday çıkaranlar 28 Mart yaklaştıkça hummalı bir çalışmayla seçim propagandalarına giriştiler. Leninistler, 3 Kasım 2002'de olduğu gibi işçileri, emekçileri ve Kürt halkını kurtuluşları ve özgürlükleri için sandığa değil, Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı için savaşı yükseltmeye çağırıyor. Burjuva hükümet emeğin değil, sermayenin çıkarını savunur. Emeğin ve tüm ezilen sınıfların çıkarlarını yalnızca Geçici Devrim Hükümeti savunur ve korur. Bu bilinçle, K.Çekmece ilçesine bağlı İkitelli'den leninistler olarak Aktif Boykot çalışmalarını yoğunlaştırdık.

Semt pazarlarında, işçilerin yoğun olarak geçtiği köprü ve duraklarda "Seçimleri Boykot Edelim, Devrim İçin Savaşalım" başlıklı bildirilerimizi yaklaşık 3 bin işçi ve emekçiye tek tek elden dağıttık. Ve "Seçim Yalanlarına Kanma, Çözüm Devrimde", "Ya Devrim Ya Ölüm", "Ölüm Orucu Sürüyor", "Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş" kuşlamalarımızla sokakları, caddeleri donattık.

Bildiri verdiğimiz insanların, kendilerinden oy istediğimizi sanarak, "Hiçbir partiye oy vermeyeceğim, hepsini denedik hep yalan söylüyorlar, siz de mi oy istiyorsunuz" demeleri dikkat çekiciydi. Ama oy falan istemediğimizi, seçimleri boykot etmek gerektiğini ve kurtuluşlarının devrimde olduğunu söylediğimizde ilgiyle bildirilerimizi okumaya koyulmuşlardı.

İşçilere ajitasyon ve propaganda yapıyor, Devrimci İşçi Komite ve Konseylerinde örgütlenmeye, iktidarı almaya çağırıyor ve bunun için savaşmaları gerektiğini söylüyorduk. Polisin, onca propaganda yapanlara müdahale etmeyip Mücadele Birliği Platformu'nun çalışmalarına saldırmaları bir tesadüf olamazdı! Atatürk Mahallesi Muhtarlığı önündeki parkta bildiri ve kuşlama çalışmalarını sürdürürken, sivil polisler Mücadele Birliği Platformu üyelerine saldırdı. Polis beklemediği bir karşılık aldı. Bir yoldaşımız takviye ekiplerin gelmesiyle gözaltına alındı. Bu olaydan sonra daha bir azimle çalışmalarımıza devam ettik. Otobüs duraklarına ve caddelerin işlek yerlerine "Sandığa Gitme

Çözüm Devrimde", "Seçimleri Boykot Et, Devrim İçin Savaş" pullamalarımızı yaptık. Ve Parseller Caddesi'nin merkezi noktası olan alana da önceden hazırladığımız "Sandığa Gitme Çözüm Devrimde Mücadele Birliği Platformu" yazılı pankartımızı astık. Polisin bizim üzerimize yoğunlaşması bizi getirmek şöyle dursun, daha bir inatla çalışmamıza neden oluyor.

Boykot politikamızı ulaştırabildiğimiz en geniş emekçi kesime ulaştırmak için çalışmalarımızı hızlandırıyoruz. Bölgemizde gövde gösterisi yapmak isteyen DSP konvoyuna saldırarak, kovalıyoruz. MHP afişi yapan gençlerin ellerindeki afişleri alıp yaktıktan sonra gençlere MHP'nin ne olduğunu, emekçilerin çıkarlarının nerede olduğunu anlatıyor, onlarla uzun sohbetler kuruyoruz. Gençler artık bu faşistler için çalışmıyor. Bu tavrımızla hem çevredeki emekçilerin takdirini kazanıyoruz; hem de gençleri. Bu olaydan sonra gençler hem kılık kıyafetlerini, görünümlelerini değiştiriyor; hem de sık sık bizleri ziyaret ediyor, emek saflarına katılıyorlar.

Sıra sermaye partilerinin bayrak ve afişlerini indirmeye geliyor. Emekçilerin kanıyla beslenen bu asalak partilerin pankartlarını, afişlerini, bayraklarını bir bir indiriyoruz. Tüm bu çalışmalar sırasında halkla sürekli ilişki halinde olmaya; onlara politikalarımızı anlatmaya özen gösteriyoruz.

Seçim sonuçları açıklandığında, işçi ve emekçilerin eğilimini doğru olarak belirlediğimiz ortaya çıktı. Doğal kopuş eğilimini yakalamış ve seçim faaliyetimizi bunun üzerine oturtmuşuk. Sandığa gitmeme oranı, bu kararımızda ne kadar isabetli davranışımızı kanıtladı.

Sandıktan umutlu olan yasal sosyal reformistlerimiz, kendilerinin hiç de ummadığı bir hüsrana karşılaşmışlardı. 3 Kasım genel seçimlerinde DEHAP'ın tek başına aldığı oy oranını bile alamamışlardı. Kaldı ki, "yerel iktidarı" alacak ve bu yolla özgürlük, barış ve demokrasiyi sağlayacaklardı...! Maalesef.. işçiler, emekçi sınıflar ve yoksul Kürt halkı bu yalanlara prim vermeyecek şunu da göstermiş oldu. 70'li yılların başına kadar ege-men olan parlamenter mücadele yöntemi, 71 silahlı çıkışıyla mahkum edilmişti. Denizler, THKO bildirişiyle burjuvaziye ve onun faşist ordusuna meydan okuyarak, savaş ilan ederek bizlere kurtuluşumuzun ancak ve ancak zora dayalı devrim yoluyla olacağını göstermişlerdir. Parlamenter budalalıkla halkları kandırmaya çalışanlar ne yaparlarsa yapsın, nesnel koşullar 30 yıl öncesinden daha da olgunlaşmıştır. Emekçi sınıflar ve yoksul Kürt halkı, tek devrimci sınıf olan proletaryanın öncülüğünde birleşip, devrim için savaştığında özgürleşecektir.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**Aktif Boykot Komiteleri'nden
Leninist Bir İşçi/ K.Çekmece**

GÖZLERİN ÇEVİRİLDİĞİ YERDESİN

Canım
yoldaşım,
2004'ün

22 Nisanına sayılı günler kaldı. Sen beni cezaevinde bırakmıştın oysa ben bu satırları sana dışarıdan yazıyorum. Evet yoldaşım, tahliye oldum ve kavgamızın şehrinde üzerime düşen görevleri yapmaya çalışıyorum.

Seni anlatmamı istiyorlar... Hiç kolay değil biliyor musun yoldaşım, hem de hiç kolay değil... O kadar yoğun şeyler yaşadık ki, tüm bunlar nasıl anlatılır bilmiyorum.

Adını gazetede okuduğunda yaşadığım şaşkınlığı, ardından yüzüne yansıyan gurur ve sevinci nasıl anlatırım. Küçük bedeninin görev ve sorumluluklarda önüne engel olarak çıkarılmasından bıkmış olan sen, böylesine zorlu bir görevde kolektifin, bedeninin fiziksel zayıflığına rağmen yüreğinin ve bilincinin gücüne inanan tavı seni ne kadar da mutlu etmişti. Havalandırmada attığımız voltayı hatırlıyorsun değil mi? Her adımında, her sözünde bu mutluluk ve gurur hissediliyordu. Kolektifin doğru değerlendirmeler ve seçimler yaptığını bir kez daha inandığımı söylemiştin. Haklısın yoldaşım... Yaptığın yürüyüş ve zaferi kucaklayışın bunun ispatı oldu. Öylesine sıkı bağlarla bağlanmıştın ki kavgayla hiçbir güç seni oradan uzaklaştıramazdı.

Ölümün üzerine hücre hücre yürürken, hücremize gelen herkeste nasıl bir etki bıraktığını hatırlıyorsun değil mi? "Küçük bedende taşınan nasıl bir yürektir bu" diye düşünmeden edemiyorlardı. Hatta bir doktor "öpülesi eller bunlar" diyerek büyük bir saygıyla öpmüştü küçük ellerini.

Günler ilerledikçe küçülen bedenine inat kocaman gözlerinde taşıdığın inancı, kararlılığı herkesin görmesini istedim. Ben kendimi bu anlamda şanslı sayıyorum. Gördüm o kararlılığı... gördüm o inancı... gördüm o bağlılığı... Gerçektende yazdığın gibi, gazetelerde ve televizyon ekran-

larında gördüğümüz Afrikalı çocuklara benzemiştin. Ama onların gözlerinde açlığın çaresizliği okunurken, senin gözlerinde kararlılığın, yenilmezliğin parıltıları vardı. Onlar kocaman gözleriyle, bir deri bir kemik kalırken, sen kocaman gözlerinle bir beyin bir yürekte ibaret kalmıştın. Kim teslim alabilirdi ki o beyni ve yüreği... Elbette hiç kimse...

Zorla müdahale işkencesinde bulunmak için aldıklarında yanımızdan seni ben mahkemedeydim hatırlıyorsun değil mi? Biz yokken seni alıp götürürler diye sabah erkenden kalkıp ranzanda yanyana oturmuş sohbet etmiştik. "Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim. Güveninize layık olacağım" demiştin. Sınamalardan geçmek önemlidir bilirsin, ama ben senin bu sözünde sonuna kadar duracağından o anda da emindim. Mahkemeden büyük bir korkuyla döndük. Hücreye adımımızı attığımızda, kocaman bir boşluk karşıladı bizi... Her köşede seni aradık ama sen yoktun. Saatlerce sana dair sohbet ettik, bize bırakıp gittiğin sözlerini dinledik, kaydettik belleklerimizde, and içtik bu sözleri yaşatmaya, gelecek kuşaklara aktarmaya...

"Bırak yüzün şiiirle örtülsün./ Sen yıldızlara bak" diyerek belirlemiştin hedefini... Ne mutlu ki sana bu hedefe ulaştın... Daha nice canlarımız bu hedef için yürümeye devam ediyor. Bıraktığımız bayrağı bugün hastane odasında Remzi canımız dalgalandırıyor. Onunla atıyor yüreklerimiz... Onunla soluk alıp, onunla soluk veriyoruz.

Canım yoldaşım, "gözlerin çevrildiği yerdesin" ve hep orada da olacaksınız... Bizler de gözlerimiz size odaklanmış yürümeye devam edeceğiz. Ta ki zafer "en şanlı elbisesiyle/ işçi tulumuyla bu canım memlekette dolaşıcaya dek..."

Seni anlatabilir mi bu kelimeler bilemiyorum. Seni anlatmaktan daha çok seninle sohbet etmek istedim. Özlemişim biliyor musun seninle sohbet etmeyi. Seni seviyorum yoldaşım... Seviyoruz...

Zafere Kadar...

Daima...

Senin Yoldaşım

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

FİLİSTİN HALKI YALNIZ DEĞİLDİR*

Siyonist İsrail devleti, Filistin halkına yönelik katliamlarına hız verdi. Bir canı ve cinayet şebekesi tarafından yönetilen bu devlet, şimdi çocuk-yaşlı demeden önüne gelen Filistinliyi öldürüyor.

Bu katliamların arkasında ABD emperyalizmi var. Bu katliamların arkasında bütün emperyalist devletler var. Onların doğrudan ya da dolaylı izni ve onayı olmasaydı bu cinayet şebekesi bu katliamlara asla girişemezdi.

ABD emperyalizmi onay ve izin vermesinin ötesinde katliamları bizzat planlıyor ve destek veriyor. Çünkü, bu emperyalist haydut, Ortadoğu halklarını ezmenin, Ortadoğu'da tam egemenlik kurmanın Filistin Devrimi'ni ezmekten geçtiğini biliyor.

ABD'nin Ortadoğu planlarında, İsrail devleti mızrak ucudur, ileri karakoldur. Siyonist İsrail, vahşi katliamları için ihtiyacı duyduğu gücü buradan alıyor.

Filistin halkı ise, ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail'in Ortadoğu'yu egemenlik altına alma planlarına karşı kahramanca direniyor.

Katliamlar Filistin halkını yıldırıyor. Her katliam, Filistin halkının direncini artırıyor, daha geniş kesimleri savaşın içine çekiyor. Emperyalizmin ve siyonizmin ulusal baskısı, Filistin halkının intifadını güçlendiriyor.

Emperyalizmin Ortadoğu planlarına karşı direnirken Filistin halkı, sadece kendisi için değil, bütün Ortadoğu halkları için kanını dökmüş oluyor. Filistin halkı ve Filistin Devrimi her yönüyle enternasyonalisttir. Filistin Devrimi, uzun yıllardır ezilen halkların yolunu aydınlatan bir devrim meşalesi olarak duruyor.

Ortadoğu halkları, emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı savaşta Filistin Devrimi'nden güç ve moral alıyorlar. Türkiye ve K.Kürdistan devrim güçleri, Filistin Devrimi'nin bu dolaysız desteğinin doğrudan tanıklarındır.

FİLİSTİN HALKIYLA ENTERNASYONAL DAYANIŞMAYI YÜKSELTELİM

Filistin ile Türkiye devrimleri arasındaki enternasyonal dayanışma ilişkileri, uzun bir tarihe sahiptir. Bu ilişkiler partimizin önceli olan THKO'ya kadar uzanır. THKO'nun kurucuları ve partimizin onur üyeleri olan Deniz Gezmiş ve yoldaşları, bu ilişkilerin temelini Filistin'de, Filistin topraklarında siyonist İsrail'e karşı savaşarak attılar. Onların temelini attığı ilişkiler, Filistin için çarpışarak ölen İmam Ateş, Mustafa Çetiner ve Cevat Saim Çelen (Teğmen ALİ) yoldaşlarımızın kanlarıyla pekişti.

Bütün bu tarihsel bağlar, Filistin halkı ve Filistin Devrimi'yle gerçek enternasyonal dayanışma içinde bulunanların başta partimiz olmak üzere, Türkiye ve K.Kürdistan devrimci hareketleri olduğunu yeterince kanıtıyor. Filistin halkı ve devrimiyle, devrimci enternasyonal ilişkiler, bizim tarihimizdir.

Bugün, Filistin Devrimi'yle dayanışma içinde görünen burjuva dinci çevreler, gerçekte Filistin Devrimi'nin düşmanlarıdır. Onlar, Filistin halkıyla dayanışır görünürken, aynı zamanda, ABD emperyalizmiyle, siyonist İsrail'le sıkı ittifak içinde olan dinci burjuva partilerin (AKP, SP vd) militanlığını yapıyorlar.

70'li yıllarda ABD emperyalizmine karşı yapılan eylemlere saldırılar işte bu dinci çevrelerdir. Filistin Devrimi'nin başlangıcından yakın zamana kadar siyonist İsrail'e karşı kollarını kırdırmayanlar yine bu çevrelerdir. Siyonist İsrail'e , karşı eylem yapan devrimcileri katledenler, bu dinci çevrelerin devlet içindeki kadrolarıdır.

Sahitekarlık, yalan ve ikiyüzlülük bu çevrelerin temel karakter çizgisidir. Ne yazık ki, pek çok sol çevre, bu devrim düşmanlarını teşhir ve tecrit edeceğine, büyük bir ayamazlıkla, Filistin Devrimi'yle dayanışma eylemlerinde onlarla birlikte hareket etmektedir. Oysa, biliyoruz ki, burjuva dinci çevrelerin tüm çabaları, Filistin Devrimi'ni yolundan saptırarak gerici bir temele çekmek amaçlıdır.

Komünist ve devrimci güçler, Filistin Devrimi'yle Türkiye ve K.Kürdistan Devrimi arasında varolan güçlü tarihi bağların unutturulmasına, karartılmasına; burjuva dinci çevrelerin perdelemesine izin vermemelidir.

Gün, siyonist İsrail'in emperyalizm destekli katliamlarına kahramanca direnen Filistin halkıyla dayanışma günüdür. Gün, "Zafere Kadar Devrim" şiarıyla savaşan Filistin halkının yanında yer alma günüdür. Enternasyonalist Filistin halkı, uzun yıllar boyunca hiçbir karşılık beklemeden, başka ülkelerin devrimlerine çok şey verdi. Şimdi, Onun bu yüce enternasyonalist dayanışmasına aynı şekilde karşılık verme zamanıdır.

Partimiz, her zaman olduğu gibi, bundan böyle de bütün gücüyle Filistin halkının yanında olacaktır.

**ZAFER FİLİSTİN HALKININ OLACAKTIR!
ZAFERE KADAR DEVRİM!**

30 Mart 2004
TKEP/L Merkez Komitesi

*Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.